

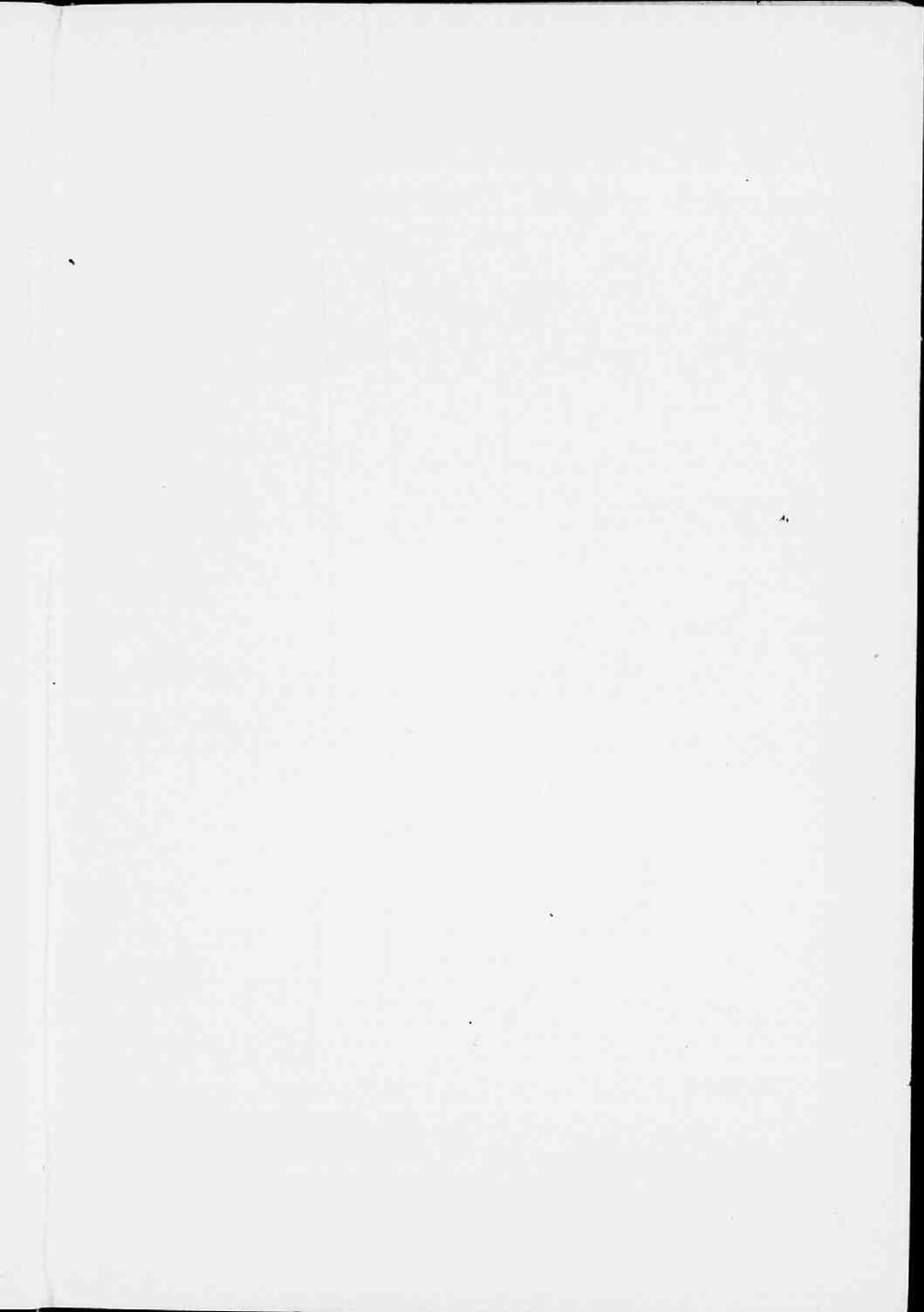

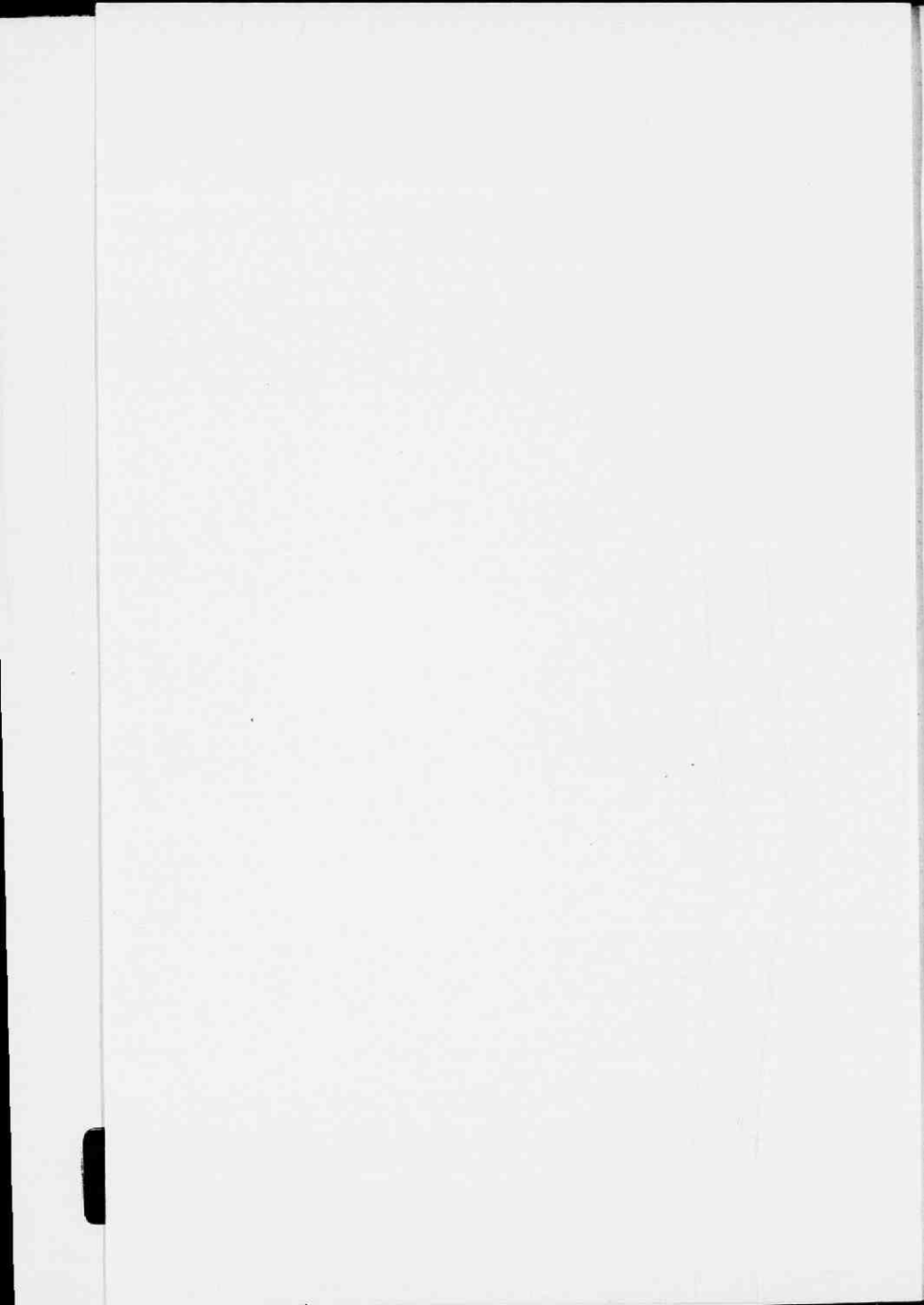
Schetsen en tafereelen uit de geschiedenis der middeleeuwen

<https://hdl.handle.net/1874/290477>

Gedichten
van
L.H.F.A. Faure.

G E D I C H T E N .

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

0435 2393

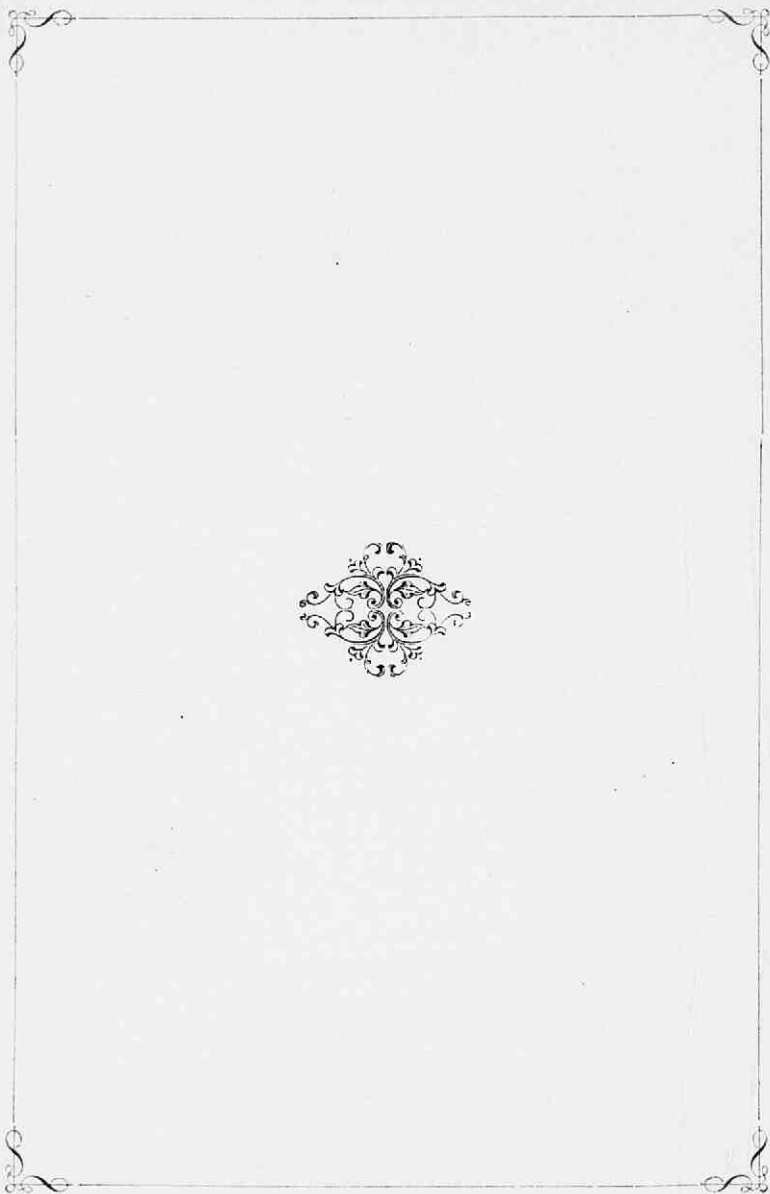
EDICHTEN

VAN

L. H. F. A. FAURE.

UTRECHT
C. H. E. BREIJER
1887.

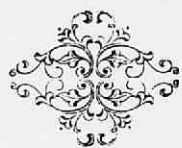

OPGEDRAGEN

AAN MIJNE

ECHTGENOOTE.

INHOUDSOPGAVE.

	Bladz.
Des zangers taak.	1.
Zoekt en gij zult vinden	3.
De leliën des velds	5.
Het weefgetouw	7.
De verborgenheid des Heeren.	9.
Het bloemenmeisje op Kerstnacht.	12.
De twee stemmen der natuur.	14.
Het dochterke van den waard.	17.
Een nacht op de zee van Gennesareth	19.
Zij slaapt.	26.
De slaaf zingende te middernacht.	27.
Simons ijver tegen de vijanden zijns Heeren.	29.
Excelsior	30.
Des predikers bede.	32.
Alles in Jezus	33.
Ware troost	34.
Bede.	36.
Slechts een aarden vat.	37.
Gemis.	40.

	Bladz.
Het open venster	42.
Onze kinderen	44.
Wordt gelijk de kinderkens	46.
Laat de kinderkens tot mij komen	49.
Kinderbede	50.
What the eyes of children see	51.
Bij het grafje van ons kind	53.
Zon- en maanlicht	54.
Drie zangers	55.
Drie-voudige liefde	57.
Alles voor Jezus	59.
Het huisgezin	60.
De levensvraag	63.
De weenende Christus	64.
Weent niet over mij, maar weent over u zelve	66.
Aan N. N.	68.
Aan mijne gade	70.
Wij zijn des Heeren	71.
Geduld	72.
The disaster on the Thames	74.
Rust	76.
Vertrouwen	77.
Geloof	78.
Nieuwjaars-morgen	79.
Wat Gij wilt	80.
Mijne kinderen	82.
Troost in den nacht	84.
Diepe voren	85.
Psalm 131	86.
Ik leg mijne zonden op Jezus	87.
Laat ons niet slapen, gelijk als de anderen	89.

	Bladz
De verloren zoon teruggekeerd	90
Na den strijd	92.
De vaste bodem	93.
Richard Leeuwenhart en zijn meistreel (eene Sage in drie zangen)	94
Blinde Bartimëus	100.
A friends wish on a mothers birthday	102.
To the same	104.
Pelgrimslied	106.
Ochtend- of avondschemering?	108.
Met den stroom mede	109
Luisterend in het duister, sprekend in het licht . . .	110.
Aan op den eersten verjaardag na het over- lijden van haren echtgenoot	112.
Weifel niet	114.
Word niet versaagd	115.
Maranatha, Jezus komt!	116.
Jesaia 12 : 1	118.
Aan op haren 20 ^{en} verjaardag	119.
Noodiging	120.
De wierook des gebeds	121.
De Koning leve in eeuwigheid!	122.
Bede	123.
Aan den dichter P. A. H. van Rossem	124.
Iets blijft steeds ongedaan	125.
Simsons wapen	127.
Stille liefde	128.
Louter woorden	129.
Prognosticon	130.
Troost	131.
Moraal	132.

	Bladz.
Mijn standpunt	133.
Des konings bruid	134.
Een staaltje van huisselijke twist	135.
De schoonheid der natuur	138.
Wiegelied vóór Kerstmis	139.
Waarom?	141.
Het woord van God	143.
Hephata!	144.
Slot	145.

DES ZANGERS TAAK.

Nichtvuur kan nooit vuurwerk wezen,
't Oog verblindend door den schijn;
Niet de zinnen te verrukken
Moet ons hoogste streven zijn;

Maar het harte te verwarmen,
Dat de koude heeft beklemd;
En de harpe weer te stemmen,
Die het lijden had ontstemd.

Zanger, doe de snaren trillen,
Trillen met gewijden klank!
Niet alleen de zinnen streelend,
— 't Harte stemmende tot dank.

Laat *het lied des levens* hooren;
Zing van troost, — van hoop, — van vreë!
Moeden deel' het nieuwe krachten,
Hopeloozen hope mee.

Zing het lied der kinderjaren
In het vergelegen land;
Maar, o grijp dan in de snaren
Niet dan met een broederhand!

En wie weet of, door uw zingen,
De afgedoolde broeder niet
Aan het vaderhuis terugdenkt,
Bij het hooren van uw lied.

Niet de zinnen te verrukken
Door den schitterendsten schijn,
Maar des harten grond te treffen
Moet des zangers doelwit zijn.

ZOEKT EN GIJ ZULT VINDEN.

Gij, wien 't oog als 't licht der waereld
In het duister schijnen ziet,
'k Zocht u in Herodes zalen,
Heere, maar ik vond u niet;
Slechts de heerlijkheid der zinnen,
IJdelheid der ijdelheên;
En mijn onvoldane ziele
Trok te sterker naar U heen.

Aan de schriftgeleerden vroeg ik
Waar het hart zijn redder ziet;
Maar de wijzen dezer waereld
Kenden Jakobs sterre niet;
En zij spraken als de blinden
Van den schoonen morgenstond;
Neen, het was niet onder dezen
Dat ik mijnen Heiland vond.

'k Zag de lichten in den tempel
Schijnen op den kandelaar;
Alles sprak er van dien Ééne,
Maar Hijzelf, ach, was niet daar.
Toen ik u, naar alle zijden
Had doorzocht, Jeruzalem,
Zonder Hem te vinden, toog ik
Naar het kleine Bethlehem.

Eenzaam ging ik door de straten,
Daar in 't ronde alles zweeg;
Geen geleider kon ik vinden;
Alles was er stil en leeg;
Van den donkren hemel echter,
Scheen op mij een sterre neer;
En, geleid door hare stralen,
Vond ik eindelijk den Heer.

Zoekt en ook gij zult Hem vinden;
Wordt niet moede, — maar houdt stand;
Laat het heimwee nooit verwelken,
U door God in 't hart geplant.
Volgt maar zonder tegenstreven;
't Woord des Heeren is gewis;
Licht van boven zal u leiden,
Voeren door de duisternis.

[Naar Spitta.]

DE LELIËN DES VELDS.

XXX ie heeft u toch zoo schoon gemaakt,
Gij lelie op het veld?
Wie heeft in zooveel luister u
Voor d' oogen mij gesteld?

Hoe draagt gij toch zoo schitt'rend wit,
Met goud bestikt gewaad,
Dat Salomo in heerlijkheid,
Bij u ten achter staat?

God riep u uit den bodem op,
Heeft liefd'rijk op u acht;
In alle stilte zendt Hij u
Een engel, in den nacht.

Die wascht uw kleed met dauw zoo rein,
En droogt het in den wind,
En bleekt het in den zonneshijn,
En ciert zijn bloemenkind.

Gij zijt in al uw reine pracht,
Gij, lelie op het veld,
Mij tot een leeraar daar geplaatst,
Ten voorbeeld mij gesteld.

Gij, schoone lelie op het veld,
Gij weet hoe het moet zijn;
En denkt: „de Heer der waereld zorgt
„Ook voor zijn bloemelijn.”

[*Naar Spitta.*]

HET WEEFGETOUW.

Dan eert de ziel, met lofgezag,
Gods schikking in haar samenhang.

GEZ. 192 : 7.

Het klopt en het kleppert,
het knarst en het kreunt;
Het houten gevaart' rekt
zijn leden en steunt;
Het spant al zijn spieren
van leder of koord;
Totdat men een chaös
van klanken slechts hoort.
De spoel van den wever
vliegt henen en weer,
En maakt de verwarring
maar schijnbaar te meer.
Ja, die het geheim niet
heeft leeren verstaan,
Hij staart in verbazing
het weefgetouw aan;
Niets spreekt hem van orde;
hij oordeelt naar schijn,

En meent dat deez' arbeid
 slechts doelloos kan zijn.
Maar als het getouw weer
 tot staan wordt gebracht,
Dan ziet hij verrukt wat
 hij niet had verwacht:
Uit scheering en inslag
 ontstond een patroon,
In schikking en kleur on-
 berispelijk schoon.

Ook *ons leven* is een weefstoel,
 Waarvan God de draden spant,
En de rustelooze spoel richt
 Met een ongeziene hand.
Soms tijds zien *wij* slechts verwarring,
 Doch van orde — niet met al;
En dan vragen wij in twijffling
 Wat het einde wezen zal.
Doch, als straks de hand, die heel dat
 Wielen, woelen heeft geleid,
't Al tot staan brengt, o, *dán* zien wij
 Wat de Wever thans bereidt;
En het oog staart in verrukking
 Op het hemelsche patroon;
Ziet wat God door heel het leven
 Ons bereid heeft in den Zoon.

DE VERBORGENHEID DES HEEREN.

(De verborgenheid des Heeren is voor
degenen die Hem vreezen.

Ps. 25: 14.)

Laat uw Vader alles doen
Wat Hij wil;
Laat u door Zijn trouw behoên;
En wees stil.
Laat Hem heel uw levensduur
U geleiden;
Blijf de kracht van uur tot uur
Stil verbeiden.
O, vertrouw Hem onbepaald;
Wat uw lot dan immer zij,
Door een helder licht bestraald,
Voelt g' u kalm en weet g' u vrij.

Als Hij spreekt, hoor dan naar Hem,
Naar Zijn woord;
Wakend immer dat Zijn stem
Word' gehoord.
Zeg Hem zonder aarz'len, — rond
Uw ervaren;
Zeg in droefheid Hem terstond
Uw bezwaren.

Luister slechts en blijf waar gij
Zijne stemme kunt verstaan;
Wat dan ook uw toekomst zij,
Juichend zult gij voorwaarts gaan.

Vraag Hem elken morgen weer
Naar uw taak;
Bid dat Hij u meer en meer
Volgzaam maak';
Vast verzekerd dat Zijn trouw
U blijft dragen;
Al wat u maar hind'ren zou
Weg zal vagen.
Neem al wat Hij u gebiedt
Zonder tegenspreken aan;
En begrijpt gij alles niet,
Dankbaar zult gij 't eens verstaan.

Houd Zijn *liefde* maar in 't oog,
Twijfel niet;
Zie op Hem, die van omhoog
Hulpe biedt.
Blijf in 't licht dat hier uw voet
Komt bestralen;
Grijp de macht, die u behoedt
Van te dwalen.
O vertrouw dat niets ter aard
U dien steun ontrooven kan;
Vreugde, die niets evenaart,
Vult uw gansche harte dan.

Schoon gerust, — toch vraag uw hart,
Meer en meer,
„Leid mij, zij 't door vreugd of smart,
„Leid mij Heer!
„Wat Gij eischt, of waar Gij mij
„Ook wilt wenden,
„Laat m' aanvaarden al wat Gij
„Mij wilt zenden.”
Die u vormde tot Zijn eer,
Houdt Zijn heerlijk doel in 't oog;
Vormt u daaglijks meer en meer
Voor de heerlijkheid omhoog.

Laat, o laat ook in Zijn hand:
Nietigheên;
Al de raadslen voor 't verstand,
Eén voor één.
Leg al wat u zorgen baart
Op Hem neder;
Zeeg'nend keert de smart der aard
Van Hem weder.
Dàt is al wat Hij begeert;
Dàt de weg, waar langs Hij leidt,
Die u eenmaal ongedeerd
Voert tot *Gods* verborgenheid. —

(*Naar Havergal*).

DE ROZENVERKOOPSTER OP KERSTNACHT.

Kunstbloemen veilend in den kouden Kerstnacht, sloop
Een arm en schamel kind stil door de straten heen;
Het gansche leven was haar slechts één bange strijd,
Een troostelooze kamp, in eenzaamheid gestreên.

Gestadig valt de sneeuw; de starren zijn bedekt;
En zwijgend ligt de stad, in duisternis gehuld;
Doch van den kerstboom straalt een liefelijke glans,
Die hier en daar den nacht met vriendlijk licht vervult.

„Ach, die zóó rusten mag, zich zóó verwarmen kan,
„Zooals die blijde groep, daar onder gindschen boom!
„Ja, dat moet heerlijk zijn; o, kon ik dat eenmaal,
„Slechts ééns genieten in den nachtelijken droom!”

Zoo peinzend, smachtend gaat de kleine wank'lend voort;
Het wordt haar vreemd te moê; — de oogleên worden zwaar;
De voeten doen haar pijn; — zij zet zich in een poort; —
En weldra overvalt een diepe slumring haar.

Zij sluimert zachtken voort; — daar ziet zij onverwachts
Gods engelen omhoog; — zij dalen langzaam neêr;
Elk hunner houdt een kaars, een kerstlicht in de hand;
En heerlijk ruischt hun zang, zij zingen Godes eer!

Zoo komen zij tot haar, en vatten hare hand,
En geven haar een kaars gelijk elk hunner heeft;
Weer varen zij omhoog, ook zij wordt opgelicht,
En voelt hoe z' ongemerkt in hunne reien zweeft.

Steeds hooger gaat de tocht, steeds verder van deez' aard;
Zij komen eindlijk voor een poort van schitt'rend goud;
Daarachter ligt het oord van heerlijkheid en licht,
Waarvan deez' ingang reeds uit starren is gebouwd.

.
.

Op aarde valt gestaâg een koude, dichte sneeuw,
Daar alles, — stad en land, bedekkend voor het oog;
Terwijl zij over 't teêr en zielloos overschot
Van 't ingeslapen kind een reine lijkwa toog.

[Naar G. Titus.]

DE TWEE STEMMEN DER NATUUR.

[BIJ TWEE PLATEN.]

Wie slechts de natuur tot zijn leidsvrouwe heeft
In dit leven vol raadsels en vragen,
Wie gansch en alleenlijk uit hare hand leeft,
Geen antwoord betrouwend, dat zij hem niet geeft,
Ach, hij is wel diep te beklagen.

Zij wordt hem een Janus met dubbel gezicht;
Twee stemmen verneemt hij meteen;
Soms fluistert zij vleierend van licht, niet dan licht;
Dan dreigt zij alweer met een komend gezicht;
't Is troost en verschrikking; — 't is *ja* en toch *neen*.

Het ritselend blad en de ruischende vliet,
De hoeve in het golvende koren,
De deinende heuvels in 't blauwe verschiet,
Het vee, dat zich baadt in het wuivende riet,
— Zij doen hem een vrede-groet hooren.

Zelfs het eenzame duin, aan het zwijgende strand
En de klagelijk ruischende zee,
Het spelende wild aan der heuvelen rand,
Schoon op anderen toon dan de stemme van 't land,
— Zij spreken alweder van vree.

Maar straks, als de stormwind al gierende huilt,
En de bloesems vernielt in zijn toren,
Als het wild in de wouden zich bevend verschuilt,
De Schepping voor 't rouwkleed het bruidsgewaad ruilt,
Dan doet zij wat anders hem hooren.

.

Maar die tot den voet van het kruis is gegaan,
En den zin van het kruis kon doorgronden,
Hij heeft ook de stemme der Schepping verstaan;
Hij zag in haar hoofd ook haar worsteling aan,
Heeft den sleutel van 't raadsel gevonden.

Ja, hier is een waereld, die stervend verzinkt,
En een andre, die eeuwig zal blijven,
De doodsklok, die heel deze Schepping doordringt,
Het gejuich, dat bij wijlen daartusschen weerklinkt,
Slechts het kruis kan hun meening beschrijven.

Dat geeft ons het woord, dat de Schepping doorruischt,
Haar raadsele kan openbaren;
Het zij dat haar stem in de stormwinden bruischt,
Of zacht in de koelte des dageraads suist,
Zij moet *Gods genade* verklaren.

Haar *lijden* getuigt van een komend gericht,
Maar door Christus nog immer weerhouden
Haar *luister* en vrede, haar leven en licht
Getuigen in heerlijk, profetisch gezicht
Van het rijk, dat de Zieners aanschouwen.

O voorzeker de Schepping, zij zucht nog en klaagt,
En blijft haar verlossingsuur beiden;
Maar wij zien hoe alomme de morgen reeds daagt
Wanneer zij het kind, dat zij wachtende draagt,
En waar zij met duizende stemmen om vraagt
Met gejuich tot *den Vader* zal leiden.

HET DOCHTERKE VAN DEN WAARD.

Daar zaten eens te zamen,
In een herberg aan den Rijn,
Vier lustige gezellen,
En dronken ouden wijn.

Des gastheers dochter vulde hun
De bekers in het rond;
En ziet, geen onbetaamlijk woord
Ontviel er aan hun mond.

Maar toen zij heenging hief terstond
Een Zwabiër zijn hand,
En riep, geheel door wijn verhit,
„Lang leev' mijn vaderland!”

Geen land kan eenig vergelijk
Met Zwabenland doorstaan;
Men treft er flinke, forsche liën
En schoone maagden aan.

„Ha!" riep een Sakser lachend uit,
En stortte van den wijn;
„Ik wilde in Lapland liever nog
„Dan dáár geboren zijn."

„Het beste land op heel deez' aard,
„Dat is der Saksen land!
„Daar heb ik vrijsters evenveel,
„Als ving'ren aan de hand."

„Zwijgt," — riep een uit Bohemen toen;
En voorts op hoogen toon:
„Zoo daar een hemel is op aard,
„Dan is het waar ik woon."

„Een ieder ambachtsman bespeelt
„Daar clarinet of fluit;
„Diep uit de mijnen klinken zelfs
„De tonen van de luit."

.

Toen wees des gastheers dochter hen
Naar boven met de hand;
En sprak: „Ach staakt dat strijden toch,
„Dáár ligt het beste land!"

[Naar Longfellow.]

EEN NACHT OP DE ZEE VAN GENNESARETH.

(IN DRIE ZANGEN.)

[DE AFVAART.]

Reeds daalde de zon in het westen ter aard,
Om slechts door heur kwijnende stralen
De kruin van Gennesareth's bergen in 't rond
Met rozigen gloed te bemalen.
Het ritselend loover, — de kabb'lende zee,
Zij fluist'ren niet anders dan *vrede*;
Een vesper-gelui gaat door heel de natuur,
En noodigt alom ten gebede.
Daar steekt van den oever een scheepken in zee,
En glijdt langs het rippelend water;
De twaleven draagt het, maar niet hunnen Heer,
Hij volgde hen (zeide Hij) later.
En ging naar den berg om het zwoegend gemoed,
Door zorgen bezwaard, te verlichten;

Doch biddende bleef Hij, vol teedere zorg,
Het oog op de zeilenden richten.
Hun hart is almeê door den vrede bedauwd,
Die op heel de natuur is gelegen;
En de avondzang ruischt in dien zwijgenden stond; —
De dank voor zoo menigen zegen.
Zij leven in 't heden, als kinderen doen;
En 't heden spreekt immers van vrede;
De rust op de zee, in de lucht, op het strand
Deelt ook aan hun ziele zich mede.

(OP DE ZEE.)

Maar ze zien niet gindsche wolkjens
Rijzen van den horizon;
Die het oog, op bergen stuitend,
Toen nog niet bemerken kon.
En zij tellen niet het briesje,
Dat hun 't warm gelaat bekoelt,
En met ongeziene ving'ren
Door de slappe touwen woelt; —
Niet dan 't rustig, lustig plassen
Van de riemen overboord,
En het maatgezag der roeiers
Wordt in 't ronde nog gehoord.
Vrede, vrede, 't is de grondtoon
Van hun stemming, van hun lied;
Maar dat stormen staan te komen,
Die hen uit die zoete droomen
Zullen wekken — geen die 't ziet.
Doch de wolkjens pakken zamen,

En geheel de lucht betreft ;
Ook de zee, voorheen zoo effen
Gaat zich uit haar rust verheffen ,
Is met golven overdekt.
't Frissche koeltje, dat al spelend
Met de zeilen had gestoeid ,
Grijpt ze thans met forsche rukken ,
Zonder poozen, — onvermoeid.
En tot storm gestadig groeiend ,
Luide, en altijd luider loeiend,
Langs de watervlakte gierend ,
't Schuim der golven ommezwierend ,
Als een heir daemonen tierend
Klimt de bries gestaag en stijgt. —
Hooger, altijd hooger rijzend ;
Tot zij op haar toppunt raakt ;
En de worstling met het scheepken
Na den eersten aanval staakt ;
Om met uitgeputte krachten
Op herademing te wachten,
 Nederziggend,
 Zachtkens hijgend ,
 Kracht herkriggend,
Eindelijk een wijle zwiggend ;
Om dan plotseling herlevend ,
Van vernielingszuchte bevend ,
Uit de rust weer op te staan .
En, met nieuwe krachten strevend ,
Met de worstling voort te gaan.
Al de steigerende golven
Voert hij als verwoede wolven ,

Onder 't schuim der wraak bedolven,
In dien wilden kampstrijd meê.

.
Lucht en zee, nog kort geleden
Vol van englen wiekgesuis,
Vredig als een hof van Eden,
't Eerste en schoonste bedehuis,
Is thans onder vrede machten,
't Geestenheir der duisternis,
Die den Heer hun vijand achten,
En wier haat met wanhoopskrachten
Tegen Hem geslingerd is, —
Tegen Hem en zijn getrouwen,
De volvoerdren van Zijn raad,
Die, gesterkt door Pinksterwijding,
Straks de mare der bevrijding
Van daemonen en hun haat
Door de waereld zullen dragen.
O, van 't Zuiden tot het Noord
Wordt door duizenden gebonden
Onder macht van hel en zonden,
Dan de vrijheidsmaar gehoord.

.
Op, dan op! Gij helse geesten
Op! van stad en wildernis!
Predikt opstand aan de winden
Tegen God en Gods beminden;
Opstand en verderfenis.

.
Staak ach, staak dan 't ijdel pogen,
Gij door vrees bevangen schaar;

Waarom zoudt gij 't langer trachten?
Christus slechts trotseert die machten,
Brak ook nu gewis hun krachten,
Als hij in het scheepken waar;
Maar de zee licht tusschen beiden,
Heel de rustelooze zee,
Houdt u van elkaar gescheiden,
Luide spottend met uw wee!

[DE HEER.]

Doch wat nadert hen daar
met zoo rustigen tred,
En treedt met den voet
op het schuimende wed?
't Is de geest van den storm,
die te middernacht waart;
Of een spooksel van 't graf,
maar geen wezen van d'aard
En de vrees niet meer bedwingend,
Die hun voer tot in 't gebeen,
Werpen zij zich handenwringend,
Allen op elkander dringend
Luide gillende dooreen.
Ach, vreest niet beminden,
daar nadert geen geest,
Maar Hij, die ook thans
u tot steun is geweest;
Hij zag u in nood
op het kokende wed,

En streed aan uw zij
door de macht van 't gebed;
Maar nu gij ontmoedigd,
van eigene kracht
Geen heil in den vrees-
lijken strijd meer verwacht;
Nu ruischt door het buld'ren
van water en wind
Die stemme, ^{thans} meer nog
dan vroeger bemind.
In 't ronde spreekt alles
van onrust en nacht,
En van des verdervers
ontzettende macht;
Maar *in zijn gemoed* is
de vrede en het licht,
Waarvoor zelfs de vorst van
de donkerheid zwicht;
Die vrede door de englen
schare bedoeld,
En sints door zoo menige
ziele gevoeld;
Die zoo menig gemoed
in den strijd heeft gesterkt,
Nog heden ten dage
Zijn wonderen werkt,
Hij deelt dien nu mee
aan de schaar die Hij mint,
Aan de bruischende zee
en den gierenden wind.

En leed ook het scheepke in
den storm averij,
Wat nood? de bemanning,
die 't inhiel kwam vrij.
De Heer is aan boord, en
geleid door Zijn hand
Bereiken zij zeker,
het veilige strand.
De nacht is voorbij,
en de dageraad gloort;
Geen wolk en geen golf,
die de rust meer verstoort.

ZIJ SLAAPT.

God nam terug wat Hij mij gaf,
Doch Zijn genade liet Hij mij.
In 't stille, kille, donk're graf,
Diep onder bloemen sluimert zij.

Maar ook die bloemen sliepen in,
Waarmeê de graven zijn bedekt;
De lente heeft hen echter uit
Dien winterslaap weêr opgewekt.

(Naar J. Sturm.)

DE SLAAF ZINGENDE TE MIDDERNACHT.

In zijn kerker neêrgezeten,
Zong hij luide, trots de keten,
Van het vrije volk van God,
Zong van Zions heerlijk lot.

Een van Davids zegepsalmen
Hoorde ik in den nacht weërgalmen;
En die stemme, — vol en klaar,
Hield mij als gekluisterd daar.

Zegezangen uit de dagen,
Die een Farao's neerlaag zagen;
Toen Jehovah's sterke hand
Hem ter neêr wierp op het strand.

En geheel mijn ziel vervulde,
Deze diep gevoelde hulde;
Soms tijds klonk het blij en zacht,
— Dan weêr als een wilde klacht.

Zoo zong Paulus in zijn kerker,
Paulus en zijn medewerker,
Toen de Heer hun in den nacht,
Door een aardschok redding bracht.

Brengt nooit een uit d'Eng'lenschare
Ook den slaaf een blijde mare?
Ach, dat God dan in den nacht,
Evenzoo hem redding bracht!

(*Naar Longfellow.*)

SIMONS IJVER TEGEN DE VIJANDEN
ZIJNS HEEREN.

Berg, Simon Bar Jona, dat zwaard in de scheede;
Gij dient er de zaak van den Meester niet mede.
Ook *dezen* te redden is toch *Zijn* bedoelen; —
Gij dreigt voor die liefde dat hart te verkoelen.
Ach, Simon uw ijver, hoe goed hij ook schijne,
Betreft uwe zaak wel — maar steunt niet de Zijne.
Hij gaat in den dood, als *de dienaar van allen*,
Die *evenals gij*, tot den dood zijn vervallen.
In Cajafas hof zult gij 't weenende leeren:
Als zondaar u diep in het stof te verneëren.
En, — ziet gij hoe zeer ook *uw* ontrouw Hem griede,
Dan grijpt gij voor 't eerst naar *Zijn reddende liefde*;
Dàn plaatst gij u zelv' niet meer boven die velen,
Die nog uwe liefde voor Christus niet deelen;
Maar knielt gij als zondaar naast zondaren neder;
En spreekt van die liefde zoo grenzenloos teeder;
Van Hem, die het leven niet poogde te sparen,
Om ons voor het oordeel des doods te bewaren.

.
O bergt dan, gij allen, het zwaard in de scheede,
Gij dient er den Heer der Gemeente niet mede.
Door bittere taal, zij het ook tot Gods eere,
Bestrijdt gij den vijand, — maar tevens den Heere;
De *haat* moet bestreden, doch niet door te hoonen,
Maar door hem de *liefde* des kruises te toonen.

EXCELSIOR.

Bij 't vallen van den avond ging
Door 't Alpendorp een jongeling;
Zijn hand hield een banier omvat,
Die dit bevreedend opschrift had:
„*Excelsior!*”

Droef fronste zich zijn wenkbrauwboog;
Daar was een flikkring in dat oog;
En als een zilveren klaroen
Weerklonk 't in vreemde stemme toen:
„*Excelsior!*”

Hij zag rondom den warmen haard
In menig huis een kring geschaard,
Zag ook hoe koud, in donk're lucht
De gletscher rees, en slaakte een zucht:
„*Excelsior!*”

„Keer, riep de grijsaard, keer toch weer,
„De lucht betreft al meer en meer;
„Ontembaar is de stroom en diep!”
Doch luid de zilv'ren stemme riep:
„*Excelsior!*”

„Blijf,” sprak de maagd, „en zoo 't u lust,
„Vindt gij aan dezen boezem rust!”
Daar blonk een traan in 't helder oog,
Toch klonk het antwoord van omhoog:
„*Excelsior!*”

„Vertrouw den valschen sneeuwval niet,
„Noch elken boomstam dien gij ziet!”
Dit was des landmans: „goeden nacht.”
Ver uit de hoogte klonk het zacht:
„*Excelsior!*”

Des morgens vroeg, toen hemelwaart
De monnikken van Sint Bernaard
Gebeden zonden, — galmde een kreet,
Die heel den omtrek daav'ren deed:
„*Excelsior!*”

Men zocht totdat de trouwe hond,
Diep in de sneeuw een vreemd'ling vond;
Nog hield hij een banier omvat,
Die dit bevreemdend opschrift had:
„*Excelsior!*”

Daar lag hij levenloos, maar schoon,
In d' uchtendschemering ten toon;
Op eenmaal klonk het gansch van ver,
Als viel daar plotseling een ster:
„*Excelsior!*”

[Naar Longfellow.]

DES PREDIKERS BEDE.

Hij had zich ter kerke begeven
Met onrust en zorg in het hart;
Een droevige maar had daareven
Hem diep in de ziele gesmart.
Hij sprak over Hemelschen *vrede*,
Die heerlijkste gave in het woord;
En sprekers wegsleepende rede
Werd dien morgen met aandacht gehoord.
Terwijl hij dan sprak over *vrede*
Was 't *onrust* in 't eigen gemoed;
En toen hij besloot met de bede:
„Heer, stil Gij den storm waar hij woedt;
„Ach Heer, geef Gij ruste, — de ware
„In 't harte van stormen doorwoeld,” —
Toen wist er niet één uit de schare,
Dat spreker zichzelf had bedoeld.

Wel vond men eenparig, dat heden
De leeraar, door woord en gebeden
Hen diep in de ziel had gevat;
Maar niemand vermoedde de reden
Waarom deze prediker heden,
Juist *heden* zoo vuriglijk bad.

ALLES IN JEZUS.

Geen engel en geen vreugde,
Geen vriendschap en geen nijd,
Geen lieven en geen leven,
Geen angst of bange strijd,
Ja, wat zich maar laat denken,
Zij 't klein of zij het groot, —
Niets kan mij u onttrekken
Of weren van uw schoot.

Mijn hart springt op van vreugde,
En kan niet treurig zijn,
Is vol van dankbare zangen,
Ziet niets dan zonneschijn.
Mijn Heiland is die zonne;
Hij maakt mij 't hart zoo blij;
En wat mij zoo doet zingen,
Dat komt van de overzij.

Naar P. Gerhardt.]

WARE TROOST.

Ach neen, ik wil niet klagen; —
Al doen de slagen pijn;
Ik weet dat het de slagen
Van eenen Vader zijn.

De God, die mij dat lijden
Tot mijne vorming zond,
Gaf mij ook tot verblijden
Een onverwrikbren grond.

Die waarborg is gelegen
In 't kruis van Golgotha;
Dat werpt op al mijn wegen
Het licht van Zijn genâ.

Dat spreekt mij van een liefde
En van een vadertrouw,
Die nooit in 't geen mij griede
Behagen vinden zou.

Ja, die om alle smarte
Eens gansch te doen vergaan,
Ze zelf eerst diep in 't harte
Voor ons heeft doorgestaan.

O, daarom geene klachten,
Geen vragen naar Gods raad;
Ik kan geduldig wachten,
Zoolang dat kruis daar staat.

B E D E.

Geef mij steeds te wassen, Heere!
Laat mij nimmer stille staan;
Leer mij daaglijks meer U kennen,
Beter Uwen wil verstaan.
Zie genadig op mij neer,
Vorm, — ach, vorm mij tot Uw eer!

[Naar het *Engelsch*.]

SLECHTS EEN AARDEN VAT.

De hovenier des hemels
Stond in Zijn bloemenggaard;
De gaarde, die Zijn liefde
Geplant had en bewaard.

Hij zag zijn schoone bloemen
Met droefheid in het oog;
Hun kopjes hingen neder;
Hun blaadjes waren droog.

„Mijn bloemen,” sprak de Meester,
„Verwelken in de zon;
„Doch waar zal ik het water
„Meê scheppen uit de bron”?

Toen vond Hij aan Zijn voeten
Een ledig aarden vat;
Het scheen er weggeworpen,
Lag nut loos op het pad.

Hij beurde het van d' aarde
En 't stof, waarin het lag;
En sprak: „Dit kan mij dienen
In 't werk van dezen dag.”

Al is 't ook maar van aarde,
Dat komt er niet op aan;
Daar 't ledig is gebleven
Kan ik er mee volstaan!

Hij nam het met zich mede,
En vulde 't aan de bron;
Wat was dat vaatje blijde,
Nu het Hem dienen kon.

Hij goot van 't levend water
Op al de bloemen neer;
En was het vaatje ledig,
Dan vulde Hij het weer.

De bloemen hieven spoedig
De kopjes weer omhoog;
En stille, — reine vreugde
Blonk in des Meesters oog.

Hoewel *Zijn hand* de bloemen
Hun bloei hergeven had,
Het middel in die handen
Was toch het aarden vat.

En toen Hij 't nederlegde,
Toen was 't verheugd, en dacht:
„Ik blijf maar weder rustig
„Zoo liggen als ik placht.

„Ook ledig wil ik blijven,
„En dicht bij mijnen Heer;
„Misschien gebruikt Hij later
„Mij voor Zijn bloemen weer.”

[Naar het Eng.]

G E M I S.

(Aan op de verjaring van den
sterfdag haars echtgenoots).

Ach, ze is onwaar. — die dart'le stelling,
Dat alles door den tijd geneest;
Daar is een beet're trooster noodig;
Die trooster is Gods Heil'ge Geest.
Hij dekt met bloemen niet de leegte,
Maar *dempt de klove* onzer smart;
Hij troost niet slechts met schoone woorden,
Maar *heelt de wonde* van het hart.

Ook gij, vriendin, gij weet het immers,
Daar is een smart, — zij heet *gemis*;
En 'k meen dat zij, van alle lijden
Toch wel het zwaarst te dragen is.
Het zwaarst, omdat zij aan den wortel
Van alle levensvreugde knaagt,

En vrienden zelfs die pijn vergeten ,
Waarover men niet altijd klaagt.
Ach, dan gevoelt men zich zoo eenzaam ,
En alles , — alles schijnt zoo leeg ;
De wereld denkt : zij is 't vergeten ;
Waarom ? — Alleen omdat zij zweeg.

Maar toch, niet waar, daar *is een* hart,
Dat ons geheel verstaat,
Eén vriend, die altijd bij ons is,
Die nimmer ons verlaat.
Och, doe dan wat Johannes deed ,
En leg u zwijgend neer ,
Het gloeiend hoofd aan Jezus borst ,
Aan 't hart van uwen Heer.
Dan is het dat gij and'ren troost
Dan dien der waereld hoort ;
Gij luistert met Johannes naar
Dat hartverheffend woord :
„Uw harte worde niet ontroerd ,
„Geloof, geloof in mij ;
„Door 't lijden, dat gij ondervindt,
„Maak ik u waarlijk vrij.
„Ik maak u in het Vaderhuis
„Een goede plaats gereed ;
„En 't was ter *voorbereiding* slechts
„Wat ik tot hiertoe deed !”

HET OPEN VENSTER.

Ik zag nabij de linden
Het oude woonhuis staan;
De zonnestralen speelden
Door 't loover op de paan.

Het venster van de kamer
Der kindren stond omhoog;
Maar ach, — geen kinderkopje
Dat zich daar langs bewoog.

Nabij de voordeur wachtte
Vergeefs de trouwe hond;
En zocht of hij ook ergens
Zijn kameraadjes vond.

Geen spoor van kinderspelen,
Waarheen het oog maar zag;
Slechts droeve, sombre stilte,
Die over alles lag.

Wel zongen in de takken
De voogden als weleer;
Maar ach, de kinderstemmen,
Die hooren wij niet meer.

En 't knaapjen aan mijn zijde
Verbaasde zich wel wat,
Dat ik op eens zijn handje
Nog vaster hield omvat.

[*Naar Longfellow.*]

ONZE KINDEREN.

Komt bij mij, lieve kleinen,
Zoo vroolijk en tevreên;
De vragen, die mij kwelden,
Gij drijft ze spoorloos heen.

Gij zijt het, die naar 't oosten,
Voor 't lieflijk morgenrood,
Voor de eerste zonnestralen
De venst'ren mij ontsloot.

Gedachten zijn daar voog'len;
Zij zweven luchtig rond
De murmelende bronnen
Van 's levens morgenstond.

Die zon, die bron, die vooglen,
Men vindt ze in uw gemoed;
In 't mijn heeft reeds verwoestend
De najaarsstorm gewoed.

Wat waar ons zonder kindren
Dit woelig leven toch?
— Een wildernis in dorheid,
Een nacht, of — erger nog.

Wat (licht en lucht ter voeding)
De blaad'ren zijn voor 't woud,
Voordat de teedre sappen
Veranderden in hout,

Dat zijn voor *ons* de kind'ren;
We ontwaren dáár den gloed
Van warmer, hooger dampkring
Dan om der stammen voet.

Komt bij mij, lieve kleinen,
En fluistert mij in 't oor:
Wat zeggen u de winden?
Wat zingt het vooglen-koor?

Ons streven, *onze* wijsheid,
O neen, gewis het haalt
Niet bij de gulle blijdschap,
Die uit *uw* oogen straalt.

.
Ja kind'ren zijn gedichtjes
Als nooit een dichter bood;
Want deze leven *waarlijk*,
En de ov'rigen zijn dood.

(Naar *Longfellow*.)

WORDT GELIJK DE KINDERKENS.

(EEN EENVOUDIG DORPS-VERHAALTJE.)

M wee kindren liepen babb'lend voort,
Langs 't voetpad door de wei;
Zij kwamen van de dorpsschool weer,
En gingen zij aan zij.

Het waren kind'ren van het land
Met rozen op de wang;
Met zonneschijn in 't lachend oog
En vlugheid in hun gang.

En, die ze hand in hand zag treên
Op 't bloemenrijk tapeet,
Waarmede lieflijk in de Mei
De velden zijn bekleed;

Hij waande haast een deel te zien
Van 't vriendelijk geheel:
Twee madelieven, nauw ontplooid,
Gegroeid op éénen steel.

Zij drent'len langs het voetpad voort,
Tot waar een houten hek
Twee weiden van elkander scheidt,
En wachten op die plek.

Zij wachten daar, of beter nog,
Zij houden plots'ling stand;
Want, ziet, daar staat en dreigt (o schrik!)
Al 't vee van d' overkant.

Zij zien elkander beurt'lings aan;
Besluit'loos staan ze daar;
De kleine handjes sluiten slechts
Te vaster in elkaar.

Teruggaan? — thans? — zoo dicht bij huis?
Ze denken er niet aan;
En moeder zal voorzeker lang
Reeds op den uitkijk staan.

Aan voortgaan denken ze evenmin,
Zoolang die wacht daar staat;
En 't schreien staat den kleinen na;
Ze zijn gansch buiten raad.

Op eenmaal straalt in 't oog van de een
Een kinderlijke glans;
Zoo droef dat oog daareven stond,
Zoo hoopvol staat het thans.

„Mijn moeder,” spreekt zij, „zegt altijd
„Dat onze Lieve Heer
„Een ieder hoort, wanneer hij bidt,
En voor Hem knielt ter neer.”

Doch de ander schudt het hoofd en zegt:
„Ik heb het nooit gedaan;
„Mijn moeder bidt hardop voor ons
Wanneer wij slapen gaan.”

„O dat is niets, *ik* kan het wel,
Ik doe het t'huis altijd!”
Zoo knielen beiden aanstonds neer
Op 't zachte grastapijt.

„Och Heere zegen spijs en drank!”
Is 't kinderlijke woord.
Zij rijzen weer na 't amen op;
— Hun bidden is verhoord.

De weg is thans niet meer versperd,
Die naar hun woning leidt;
't Nieuwsgierig vee graast rustig voort,
Wijl 't langzaam zich verspreidt.

.
Hij, die elk kinderzuchtjen hoort
Verhoorde ook dit gebed;
Hij had op 't *kinderlijk geloof*,
Niet op *den vorm gelet*.

LAAT DE KINDERKENS TOT MIJ KOMEN.

(KINDERLIEDJE.)

—
Xleine kindren gingen eenmaal
Om een zegen tot den Heer;
En dan legde Hij de handen
Vriend'lijk op hun hoofdjens neer.

En hoewel Hij in den hemel
Aan Gods rechterhand nu zit,
Nooit zendt Hij een kleine henen,
Die Hem om een zegen bidt.

O, wat blijdschap, toen de Heiland
Met een glimlach hen ontving;
Zou Hij dan het voorhoofd fronsen
Als *ik* om vergeving ging.

Als Hij kind'ren teer beminde,
Zooveel jaren reeds geleen,
Neen, dan zendt Hij *mij*, voorzeker,
Ook niet zonder zegen heen.

[Naar het *Eng.*]

KINDERBEDE.

Lieve Jezus, zie mij weder
Neergeknielt aan uwen voet;
Buig u vriend'lijk tot mij neder;
Leer mij wat ik zeggen moet.

Schoon zoo hoog verheven, ziet Gij
Met een glimlach op mij neêr;
En Gij hoort mijn kinderbede:
Leer mij, help mij, leid mij, Heer!

Wijs mij, hoe 'k behoor te wezen;
Doe mij wijken van het kwaad;
Leer mij steeds U na te volgen,
En te gaan, waarheen Gij gaat.

Wil mijn zonden mij vergeven;
Maak mij need'rig; maak mij rein;
'k Wensch voor U alleen te leven;
Waar Gij zijt, wensch ik te zijn.

[Naar het Eng.]

WHAT THE EYES OF CHILDREN SEE.

(TO MY ELDEST).

Sweet infant, whence that whistful gaze,
That spark'ling in the eye;
And if it be astonishment,
Pray darling, tell me why.

Those meditating eyes thou turnst
Inquiringly on me;
Perhaps mine was a strange remark,
Such as must puzzle thee.

Thou canst not understand, why we
Should see another sight
Than that which caused those pensive eyes
To sparkle with delight.

A fable is thy happy life; —
In fables doest thou walk;
Where trees and flowers constantly
With guardian angels talk.

And when the flowers droop in drought;
And softly falls the rain;
Then angels heard their gentle cry,
Revived their pets again.

The singing bird, the whisp'ring breeze,
All think, and talk, and love;
All live in closest union with
That other world above.

Thou hast no dogma of what's life;
All nature is thy creed;
God's love is no abstract idea,
But it is love indeed.

Thou couldst not talk as learned men
Of life, and love, and light;
But knowest them the better, for
Thou knowest them by sight. —

BIJ HET GRAFJE VAN ONS KIND.

Kind, mijn kind, ach, kan het wezen
Dat gij thans in de aarde rust,
Wien ik nog zóó kort voor dezen
Zachtkens heb in slaap gesust!

Als gij in die lange nachten
Slaap noch kalmte vinden kondt,
Was het immers in deze armen
Dat gij weder ruste vond.

Neen, o neen, niet aan die zoden,
Neen, niet aan dat donkre graf,
Slechts aan veil'ger Vaderarmen
Stond ik u gewillig af.

Aan Zijn boezem legt gij 't hoofdje,
O, zoo stil en rustig neer;
't Zij gij slaapt of waakt, mijn kindje,
Onrust kent gij dáár niet meer.

ZON- EN MAANLICHT.

Xan 't licht des daags zag ik de maan
Hoog aan den heldren hemel staan ,
Wel zeer verheven, maar zoo bleek
Dat zij een vlieger mij geleet.

'k Vond gistren in het zonnelicht
Een onbegrijpelijk gedicht ;
En 't scheen mij, op zijn allermeeft
Een spookverschiining of een geest.

Doch met het licht stierf als een toorts,
Die uitgaat, — ook een dag van koorts ;
En langzaam daalt de nacht, en neemt
Alom bezit van bosch en beemd.

Thans schijnt diezelfde maan en spreidt
In 't ronde al haar heerlijkheid ;
Zij vult, ja overstroomt den nacht
Met openbaringen van macht.

Daar komt, — maar thans vol melody,
Dat duistre lied ook weer tot mij ;
En 't was de nacht, de stille nacht,
Die mij de schoone meening bracht.

(Naar Longfellow).

DRIE ZANGERS.

Drie eng'len daalden van omhoog, —
Drie zangers uit Gods koor;
Zij kwamen om Gods dolend kind
Te leiden in Gods spoor.

Een *jong'ling* eerst, met flikk'rend oog.
Hij doolt langs woud en stroom,
En speelt op gouden harp het lied
Van onzen jong'lings droom.

De volgende, *in des levenskracht*
Zingt in het marktgewoel;
En roert het hart van menigeen
Door tonen vol gevoel.

De derde, een *grijsaard* zingt zijn lied
In 't koor der kathedraal;
Zijn stem smelt saam met de orgelklank
In 't plechtige koraal.

En, die hen hoorden weten niet
Wien d'eerprijs moet verstrekt;
Daar elk bij 't zingen beurtelings
In 't hart een echo wekt.

De meester echter spreekt: „Hier geldt
„Geen minder en geen meer :
„Ik gaf aan elk een andre gaaf ,
„Een gave tot mijn eer !”

De harpe van het leven wordt
Bespeeld door deze drie ;
Daar is geen wanklank in dat koor
Maar schoone harmonie.

(*Naar Longfellow.*)

DRIEVOUDIGE LIEFDE.

Ziet, o ziet gij 's VADERS liefde
Voor zijn aardsche kindren niet?
Hoe Hij 't harte vol ontferming,
Uit den hemel op hen ziet;
Hoe Hij, zelfs het *allerbeste*
Voor het *allerslechtste* geeft, —
Zijnen zoon voor *onze* zonden;
Ziet g' hoe lief Hij zondaars heeft?

Ziet gij niet des HEILANDS liefde,
Zonder grens en zonder maat;
Alles duldend, alles dragend,
Zelfs dat men aan 't kruis Hem slaat?
Hoe Hij zelfs den laatsten druppel
Bloeds voor ons vergieten wou?
Spreek, o spreek, is dat geen liefde,
Grenzenlooze liefde en trouw?

Ziet gij niet hoe groote liefde
Ons betoont de HEIL'GE GEEST;
Hoe Hij zelfs den grootsten zondaar
Steeds ten Leeraar is geweest;
Tot zijn Leidsman door dit leven,
En zijn Trooster in verdriet?
*O wie prees dan zulke groote,
Driewerf groote liefde niet?*

[Naar Spitta.]

ALLES VOOR JEZUS.

Alles voor Jezus, zij dat in mijn harte
Heere verzegeld, gegrift voor altijd;
Bron mijner vreugd en vertroosting in smarte,
Geheim mijner rust en mijn kracht in den strijd.

[Naar F. R. Havergal.]

HET HUISGEZIN.

(EEN LIED VOOR ONZEN TIJD.)

(VERLEDEN.)

H eens waren, ach 't is lang geleën,
Rondom den warmen haard
De kinderen van één gezin
In stillen vree geschaard.

Door allen werd naar *éene* stem,
Des Vaders stem gehoord;
Hij had voor heel het huisgezin,
Maar ook voor elk een woord.

Eén geest hield aller ziel vervuld,
En aller hart bijeen;
Door allen werd *één* wensch gedeeld,
Eénzelfde strijd gestreën.

En zoo men ooit in dezen kring
Op eezuchtsplannen zon,
Dan was het wie den vader wel
Het meest beminnen kon.

(H E D E N.)

Waar is het gebleven, — dat stille gezin,
Dat lieflijke huis der gebeden?
Ach een andere geest drong verwoestend er in,
Daar wordt thans getwist en gestreden.

Wel bleef nog die kring, als in vroegeren tijd,
Om den huis'lijken haard zág vereenen;
Maar de liefde verliep in dien bitteren strijd,
En de geest des gebeds is verdwenen.

Met smart ziet de Vader zijn kinderen aan,
Ziet de liefde voor Hem ook verdooven;
Ach, 't is vóór den avond zoo anders gegaan
Dan de dageraad scheen te belooven.

Ook de broeders herdenken met smarte den tijd,
De dagen zoo lange geleden,
Voordat zij elkander in bitteren strijd,
In plaats van den vijand, bestreden.

Elk hart zoekt verlangend het broederhart weer,
Trots alle verschil van gevoelen;
Maar ach, zij begrijpen elkander niet meer
Schoon allen hetzelfde bedoelen.

(TOEKOMST.)

En toch zij komen eenmaal weer,
Die blijde dagen van weleer,
Zelfs beet're dan te voren;
Al wat *in waarheid* zaâm behoort
Vereenigt weer des vaders woord
Niets kan *die* eenheid storen.

Dan gaan zij weder hand in hand,
Die hier helaas door misverstand
Elkander zoo bestrijden;
Dan zijn vereenigd tot één doel,
Die hier in al het strijdgewoel
Elkander nog bestrijden.

DE LEVENSVRAAG.

't **X**s niet de groote levensvraag
Wat gij gelooven moet,
Maar *hoe* gij op den Heer vertrouwt,
En of gij 't *waarlijk* doet.

DE WEENENDE CHRISTUS.

't **G**olft van de bergen neder,
De dalen galmen weder
Van vreugdegroet op groet.
Wien zingt men lof met psalmen;
Wien strooit men groene palmen,
En spreidt de kleed'ren aan zijn voet?

U loven zij, o Heere;
U brengen zij deez' eere,
Die overgroote schaar;
Toch kunt gij trots die kreten
Den zondaar niet vergeten;
O liefde groot en wonderbaar!

Gij ziet wat zij vergeten,
Die van uw heil niet weten:
Het naderend gericht;
En ach, van diepe smarte
Breekt u bijkans het harte,
En weent ge in stilt' op dat gezicht.

O welk een groote liefde,
Die hier in 't geen u griede
Zich treffend openbaart;
Dit hartelijk erbarmen
Met de verloren armen
Hebt gij der waereld nog bewaard.

Gij zetelt op uw trone;
U ciert de schoonste krone,
Der hoogste majesteit;
Ge ontvangt van eng'len de eere,
En ditmaal wordt, o Heere,
Uw lof de heem'len door verbreid.

En toch denkt met erbarmen
Uw liefdrijk hart aan de armen,
Die hier uw heil weerstaan;
Zij liggen u aan 't harte;
Gij ziet hen slechts met smarte
In de eeuwige verderving gaan.

O broeder, laat die tranen
U nog, nu nog vermanen,
Zie hoe zijn liefde 't meent;
Ach kon, na zooveel lijden,
Hij zich in u verblijden,
Die over u zoo lang reeds weent.

(Naar Spitta).

WEENT NIET OVER MIJ, MAAR
WEENT OVER UZELVEN!

Weent niet over Jezus' smarte,
Weent niet over Jezus' dood;
Weent eerst over 't eigen harte
Met zijn schuld en bangen nood!
Want in Hem is gansch geen zonde;
Geen bedrog is in Zijn mond;
't Was *om uwe zonden* dat Hij
Al dat lijden ondervond.

Ach, wat helpt het weenend, treurend,
Klagend onder 't kruis te staan,
Om dat bang en bitter lijden,
Om zijn doodstrijd ga te slaan?
Ach, wat helpt het of wij klagen
Over 't lot dat Hij verwierf,
Zonder dat wij eenmaal vragen
Waarom en voor wien Hij stierf.

Kunt gij gansch geen zonde vinden,
Zelfs geen smet in 's menschen zoon, —
En is toch de dood een vonnis, —
Is hij slechts der zonden loon; —

O, dan is het overdiende
Straffe, die Hij dulden moet;
O, dan zijn het and'rer schulden,
Die Hij stervend heeft geboet.

En voor wien heeft Hij gestreden
Dezen bangen, bitt'ren strijd;
Voor wien stervend zoo geleden?
Voor dezulken als gij zijt.
Broeders, ziet *den Reine* lijden,
Ziet Hem strijden in geduld.
Ja nu hebt gij stof tot weenen,
Weenen om uw eigen schuld.

Als gij uit den grond des harten
Dan die schuld erkent, — belijdt,
Als gij in des Heilands smarte
Ziet, hoe gij strafwaardig zijt,
Als gij weent om uwe zonden,
Dan zal Hij, die stil en mild
Vreemde schuld droeg, u verkonden
Wat die heete tranen stilt.

(*Naar Spitta*).

A A N N. N.,
OP ZIJNEN VERJAARDAG.

Bring het jaar thans ingetreden
U verhooring der gebeden,
Die uit zooveel harten heden
Voor u rijzen tot den troon;
Ja, zelfs meer dan vriend of magen
Immer voor u konden vragen,
Schoon ze u steeds op 't harte dragen,
Schenke u God in Zijnen Zoon

Vrucht'loos staren wij van morgen
In die toekomst, zoo verborgen,
Met haar blijdschap en haar zorgen;
Haar geheim verraad't zij niet.
't Oog dus opwaarts, niet naar voren;
Wat u dan ook zij beschoren,
Troostvol ruischt het ons in de ooren:
„Wacht en zwijg, de Heer voorziet!”

Immers hebt gij 't reeds ervaren,
In die driemaal dertien jaren,
Zelfs al stormde 't op de baren,
Zelfs in smarte: *God is goed!*
Misschien zendt Hij u nog lijden;
Hebt gij nog een strijd te strijden;
Eén ding blijft ons toch verblijden,
Deze troost, — dat Hij het doet.

Zij elk jaar u nog gegeven,
Met geheel zijn strijd en streven,
U een deel van 't Eeuwig leven,
Niet behoorend aan den tijd;
Zoo voer ieder jaar u nader,
U en d' uwen al te gader,
Tot het einddoel, — tot den Vader,
Wien uw leven zij gewijd!

AAN MIJNE GADE,
OP HAREN VERJAARDAG.

Menig uur van bange smarte,
Vlijmend door het moederharte,
Bracht het weggerolde jaar;
Maar ook stille vreugd' van boven,
Kracht om onder 't leed te loven,
Bracht het eveneens, niet waar?

Ja, dat lijden dreef ons nader
Aan het harte van den Vader,
Bracht ons dichter bij elkaâr;
En wij hoorden zaâm in 't duister,
Lieve, naar dat zacht gefluister:
Waarom vreest gij; God is daar!

God is hier! Wat kan ons deeren?
Wat er wiss'len moog' of keeren,
Wachten wij in stilte ons lot.
Op de vragen van dit heden
Antwoordt immers heel 't verleden:
Ook *uw* Helper is uw God!

WIJ ZIJN DES HEEREN.

W*ij zijn in 's Heeren hand, in leven beide en sterven;
Wij zijn in 's Heeren hand, die eens voor allen stierf;
Wij zijn in 's Heeren hand, en zullen alles erven:
Wij zijn in 's Heeren hand, die alles ons verwierf.*

*Wij zijn in 's Heeren hand, zoo laat ons voor Hem leven;
Dan zullen wij, voorwaar, aan lijf en ziel gedijn;
Laat wandel, mond en hart getuigenisse geven,
Hoe vast en zeker 't is, dat wij des Heeren zijn!*

*Wij zijn in 's Heeren hand; en zelfs de donkre dalen
Betreên wij zonder vrees, want heldre starren-schijn
Verlicht ons op den weg, met vriendelijke stralen;
Die star is 't oude woord: dat wij des Heeren zijn!*

*Wij zijn in 's Heeren hand, dus zal Hij ons bewaren,
Ook als wij gansch alleen den laatsten strijd eens strijñ;
Geen leed van graf of dood kan ons meer wedervaren;
Dit woord blijft eeuwig waar: dat wij des Heeren zijn!*

(Naar Spitta).

G E D U L D.

Daar trekt in stilte een engel
Hier op deze aarde rond;
Een, dien ons God de Heere
Tot troost in lijden zond.
Hij heeft reeds menig harte
Met stillen vreë vervuld;
O, volg hem hier beneden
Dien engel van 't geduld.

Hij voert u trouw door 't lijden,
Door heel den aardschen strijd;
En spreekt opbeurend, vriend'lijk
Van eenen bet'ren tijd.
Dreigt gij ook te bezwijken,
Hij houdt steeds goeden moed,
En helpt u 't kruis te dragen,
Ja steunt u, voet bij voet.

Hij brengt tot kalmen weemoed
De bittere zielesmart;
Vervult met stillen deemoed
Het rustelooze hart.
Hij drijft de wolken henen
In droeven, duistren stond;
En zij het ook niet daadlijk
Hij heelt toch *elke* wond.

Hem ergeren geen tranen
Van wien hij troosten wil;
De ziel zoo vol verlangen
Maakt hij den Heere stil;
En als in 's levens stormen
Gij morrend vraagt waarom?
Dan wijst hij u *naar boven*,
Glimlachende, maar — stom.

Hij heeft voor alle lijden
Geen antwoord steeds gereed;
Zijn leuze heet: *verdragen*,
Straks volgt de vreugde 't leed.
Zoo gaat hij u ter zijde;
En spreekt niet overveel;
Maar denkt in blijde hope
Aan 't weggelegde deel.

[*Naar Spitta.*]

THE DISASTER ON THE THAMES.

ANNO 1878.

Mhe weather was fine, and the sun shining warm;
't Was a lovely day for a trip;
So down they all flocked to the quay of the Thames,
To the Alice an old penny-ship.

Thus in less than no time she was crowded with folks,
Who all chattering mingled on deck;
And little the laughter, which rang o'er the Thames
Foretold of that heart-rending wreck.

Then the bell of departure rang merry and clear;
And her whistling pierced keenly the air;
Whilst kerchiefs were waving on board and ashore,
And shouting was heard everywhere.

Then she puffed, and she snored, and she paddled her wheels;
And the water went splashing aside;
Till the banks of the river seemed ever so far,
And the waters seemed ever so wide.

They spoke of the fun, they should have in the woods,
Of their pic-nics, the weather, their games;
't Was chuckling and music; 't was laughter and song;
't Was shouting and mixing of names.

Till, all of a sudden, but yards off their side
An iron-clad monster arose;
Now the Alice was old and in poorly a state,
Unable to meet with such foes.

One heartrending yell, from the horror-struck crew;
Then a desperate struggle for life;
Some killed in the throng; and some torn bij the screw
Of the monster who won in the strife.

.
Ah, that church-yard where thousands are lying at rest,
Where no grave-stones are marking the place,
Had opened its gates to a funeral-train,
As had seldom left deeper a trace.

R U S T.

Draag zelf verdriet
En zorgen niet;
Eén zorg is reeds te veel;
Uw arbeid zij
Slechts rust in mij;
Het werken blijv' *mijn* deel.

[*Naar het Eng.;*]

G E L O O F.

'k **L**eg aan uw boezem, trouwe Heer,
Mij te allen tijd' vertrouwend neer;
Geen aardsche vriend, geen broeder kent
Mijn zwakheid, nooden en ellend';
 'k Noem u mijn leed,
 Daar Ge alles weet;
Slechts aan uw boezem, trouwe Heer,
Leg ik mijn hoofd vertrouwend neer.

Uw trouw, waarop ik mij verlaat,
Looft mijne ziel met woord en daad;
Zij is mijn veste te allen tijd,
Mijn zon en schild in elken strijd;
 Mijn zek're wacht,
 In duistren nacht.
Uw trouw, waarop ik mij verlaat,
Looft mijne ziel met woord en daad.

[Naar F. B. Hagervall.]

GELOOF.

Uw Vader in de heemlen zegt
Dat ge in geloof uw weg moet gaan;
Vertrouw Hem nog maar op Zijn woord;
't Verborgne zult gij straks verstaan,
In 't volle licht van blijder oord.

[Naar het Eng.]

NIEUWJAARS-MORGEN.

(AAN N. N.)

Dicht door nevelen omgeven,
Met zijn zorgen, strijd en streven,
Wacht ons wederom een jaar;
En al vraagt ook 't rusteloos harte:
„Brengt gij vreugde, brengt gij smarte?
Zwijgend ligt de toekomst daar.

Neen voorwaar, *van hier beneden*
Komt op al die vragen, heden,
't Antwoord dat wij zoeken niet.
Maar tot allen, die gelooven
Spreekt een zachte stem van boven:
Wacht en zwijg, — de Heer voorziet.” —

WAT GIJ WILT.

Doe *wat Gij wilt*; wat Gij besluit
Is ongetwijfeld goed.
Het moet wel 't beste voor mij zijn
Wat uwe liefde doet.

Zend wat Gij wilt; zij 't hagelstorm
Of regen zacht en mild;
Doe 't allen tijd, door vreugde of smart
Al wat Gij ook maar wilt.

Leer wat Gij wilt; maar doe mij dan
Ook iedre les verstaan;
Ja laat me Uw liefdevolle raad
Geheel ter harte gaan.

Zeg wat Gij wilt; en dringe elk woord
Tot diep in mijn gemoed;
Totdat het gansch van liefde gloei
Een warme, heil'ge gloed.

Geef wat Gij wilt; want o, ik weet
Uw gaven zijn zoo groot;
En wat Gij uit uw volheid schenkt
Voorziet in elken nood.

Neem wat Gij wilt; in u alleen
Bezit ik al het mijn';
En 't loon, dat alles overtreft,
Dat zult Gij zelf eens zijn.

[*Naar Havergal.*]

MIJNE KINDEREN.

Als de lente-knoppen tiert gij,
Groeïend in mijn levensgaard;
Elken dag wat nieuws ontplooiend,
Ieder uwer naar zijn aard.

't Is de lieve lente-zonne,
Schijnend met heur zachten gloed,
Die der knoppen teëre blaadjens
Één voor één ontvouwen moet.

Liefde, trouwe moederliefde,
Die u koesterend omgeeft,
Is die warme lentezonne,
Waar gij onbewust in leeft.

Elke dag vertoont ons weder
Iets van dien verholten schat;
Zoo ontplooit zich ieder knopje
In mijn gaarde, — blad voor blad.

Weer o God, de doodende adem
Van den wreeden Noorderwind;
Spaar de zon voor 't teeder plantje;
Spaar de moeder voor het kind.

Laat ze groeien, bloeien, tieren,
Geven wat de knop beloofd:
Eerst de bloem, het oog verkwikkend,
Eerst de bloesem, — dan het ooft.

TROOST IN DEN NACHT.

Klaag toch niet, gij droevig kind;
Klaag niet over 't jonge leven;
Als de bitt're smart begint,
Wordt ook zoete troost gegeven.

Is de dag zoo schoon ontwaakt,
Met zoo vriendelijk gezicht;
Ook 'de nacht, die thans genaakt,
Heeft zijn lief'lijk starren-licht.

(Naar Spitta.)

DIEPE VOREN.

Der de landman van zijn koren
Aan den bodem toevertrouwt,
Heeft de ploeg in diepe voren
Heel den akker omgebouwd.

Zoo wordt ook de ploeg der smarte
Soms door 't leven heengeleid,
Eer Gods hand in 't menschenharte
Kiemen legt voor d'eeuwigheid.

PSALM 131.

Xeer, mijn hart is niet verheven,
Noch — mijn oogen zijn niet hoog;
'k Heb me, o God, in niets begeven,
Om er waarlijk naar te streven
Wat zich boven mij bewoog.

Stil als 't kind bij zijne moeder,
Dat zij zelve heeft gespeend,
Zoo heb ik mijn Albehoeder,
Als een kind bij zijne moeder,
Mij met uwen wil vereend.

Ziet dan, Isrel, op den Heere,
Op Zijn goedertierenheên;
Wat er wiss'le, wat er keere,
Wat er dreige, wat u deere,
Hoopt op Hem in eeuwigheên.

IK LEG MIJNE ZONDEN OP JEZUS.

Ik leg mijn zonden neder
Op 't vlekkelooze Lam;
Op Jezus, die de laste
Mij van de schoud'ren nam.
Ik breng mijn schuld tot Jezus;
Schoon donker als karmijn,
Zal, in zijn bloed gewassen,
Mijn ziel gereinigd zijn.

Ik leg mijn nood op Jezus,
In wien de volheid is;
Hij schenkt me in krankheid heeling,
In schuld vergiffenis.
Ik leg mijn zorg op Jezus,
Mijn zorgen en mijn smart;
In medelijden deelt Hij
De droefenis van 't hart.

Ik leg mijn moede ziele
Aan Jezus' boezem neer;
En in zijn open armen
Vindt zij haar ruste weer.

Ik heb ze lief, die namen,
Die Hem het Schriftwoord geeft,
Van Jezus, — Christus, — Heere,
De Immanuel, die leeft.

Ik waar zoo graag als Jezus,
Zacht, liefderijk gezind;
Ik waar zoo graag als Jezus,
Des Vaders heilig kind.
Ik waar zoo graag met Jezus,
In 't Nieuw Jeruzalem,
En leerde daar van de Eng'len
Het lied ter eer van Hem.

(Naar H. Bonar).

LAAT ONS NIET SLAPEN GELIJK ALS
DE ANDEREN.

Slaap niet, strijder van het kruis!
Loerend gaat de vijand rond;
't Was nooit in het strijdgedruisch,
Dat men ware ruste vond.

Rijs, en grijp naar schild en zwaard!
Rijs! zoo klinkt het van omhoog;
Weifel niet, word niet vervaard,
Houd den Leidsman maar in 't oog!

Breek een baan u door het kwaad;
Treed de macht van 't vleesch ter neêr!
Zoo 't maar strijdend voorwaarts gaat,
Keert gij overwinnend weer.

Als ge in druk of droefheid zijt,
Geve u deze hope kracht:
Heerlijker na iedren strijd,
Wordt de ruste, die ons wacht.

(Naar W. Gaskell.)

DE VERLOREN ZOON TERUGGEKEERD.

De moede zwerver doolt niet meer;
De zoon des huizes keerde weer,
Zonk in de Vaderarmen neer,
O Lam van God door U.

Al dekt het kleed der schand zijn leen,
Hij slaat Zijn armen om hem heen,
Vergeeft, — verzoent zijn schuldigheên,
O Lam van God door U.

Met smart heeft Hij dien dag verbeid,
En hem het beste kleed bereid,
Van hemelsche gerechtigheid,
O Lam van God door U.

Bevredigd is der ziele nood,
Verzadigd met der kind'ren brood,
Aan 't maal dat mij Zijn liefde bood,
O Lam van God door U.

En 't was aan mij, mij zoo ontrouw,
Dat Hij die eerplaats schenken wou,
Waar 'k immer zijn gelaat aanschouw,
O Lam van God door U.

Al vind ik nooit het rechte woord,
Dat bij zoo groote trouw behoort,
Ik breng mijn dank toch staamlend voort,
O Lam van God door U.

Schijn ik dan in Zijn beeldt'nis weer,
Aan U daarvoor de lof en de eer,
Aan mij de vreugde in mijnen Heer,
O Lam van God door U.

(*Naar het Engelsch*)

NA DEN STRIJD.

Kleg af het schild, — ontgesp het zwaard!
Uw arbeid is volbracht;
Want aan de kimme gloort alreeds
Een lichtstreep in den nacht;
Gods eng'len brengen u de kroon,
Met d' eersten zonnestraal.
O dood, waar is uw prikkel toch,
Waar graf uw zegepraal?

Met moed en trouw hebt gij gestreên
Op 't groote oorlogsveld,
En volgzaam onder Gods banier
U te allen tijd gesteld.
Zoo wacht u 't eng'lenheir en zingt:
(O, dat uw ziel 't herhaal)
Waar is, o dood, uw prikkel toch,
Waar Graf uw zegepraal?

(Naar het Engelsch.)

DE VASTE BODEM.

In een vasten bodem heb ik
't Anker rustig neergeleid;
Heer, in uw verzoenend sterven
Lag het reeds van eeuwigheid!
Laat aarde en hemel zelfs vergaan,
Die grond blijft onbeweeg'lijk staan.

(Naar J. A. Rothe.)

RICHARD LEEUWERHART EN ZIJN MEISTREEL.

(EENE SAGE — IN DRIE ZANGEN.)

Richard I, kon. van Engeland, nam met Frederik I, keizer van Duitschland en Filippus Augustus, kon. van Frankrijk deel aan den derden kruistocht, ten doel hebbende de bevrijding van Jeruzalem uit de handen van den Turk. Door zijne onverschrokkenheid in dezen strijd behaalde Richard zich eenen onsterfelijken naam, maar werd toch, door den loop der omstandigheden, verplicht den strijd te staken, en met Saladijn een driejarigen wapenstilstand te sluiten. Op zijn terugkeer leed hij schipbreuk op de kust van Aquileja en trachtte onder vermomming den tocht over land voort te zetten; doch viel in handen van zijnen saats-vijand, Leopold VI, hertog van Oostenrijk, dien hij vóór Ptolemais grievend had beleedigd. Sedert bracht hij, op verschillende burchten, geruimen tijd in gevangenschap door; totdat hij eindelijk (*volgens de Sage*) ontdekt werd door zijnen minnezanger Blondel, den trouwen medgezel. zijner tochten. Met geen ander wapen dan zijn lied, trok deze uit om de geheim gehouden plaats, waar men Richard gevangen hield te ontdekken. Een toeval vestigde zijn aandacht op het slot Löwestein; en om nu zekerheid te verkrijgen zong hij, buiten staande, een lied aan Richard wel bekend, in de hoop dat hij zodoende de aandacht van den vorst zou trekken. Deze poging gelukte, daar Richard op het oogenblik dat de zanger zweeg zelf inviel en het lied voltooide. — De lezer zal bemerken dat ik mij niet aan de letter dezer Sage heb gehouden, doch, naar vrije opvatting, de ontdekking door Blondel eerst *na* het zingen van zijn lied heb laten plaats grijpen. Daar ik niet langer den vasten bodem der historie onder de voeten had, heb ik gemeend dat deze vrijheid mij niet als willekeur zou worden aangerekend.

(RICHARD).

Onverschrokken had zijn degen
't Saraceensche staal getart;
En door slagen allerwegen
Had hij zich den naam verkregen:
Richard met het Leeuwenhart.

Toen zij zaâm den Turk bestreden
Had hij Leopold gesard;
Om zijn hoon en schamperheden
Haatte deze sints met reden:

Richard met het Leeuwenhart.

Schipbreuk wierp hem op diens stranden,
En hoewel verkleed als bard,
Viel hij Leopold in handen,
Die hem aanstonds sloeg in banden:

Richard met het Leeuwenhart.

Als gevangene gebonden,
Buigend onder smaad en smart,
Werd hij op des vijands gronden
Naar het eenzaam slot gezonden,

Richard met het Leeuwenhart.

Zonder hope bleef hij wachten,
Door de bange vrees benard,
Dat hij langzaam zou versmachten,
Hij de vrije man van krachten:

Richard met het Leeuwenhart.

Al zijn trouwe veteranen
Had de droeve maar verward,
En zij stortten heete tranen
Om den held van hunne vanen:

Richard met het Leeuwenhart.

(DE MEISTREEL.)

Maar van al zijn onderdanen
Voelde geen de smarte meer,
Stortte niemand heeter tranen
Om den diep betreurden Heer,
Dan Blondel, die hem als vriend
Reeds van kind af had gediend.

Deze zwoer, van woede bevend,
Bij zijn ongeschonden trouw,
Dat hij Richard, dood of levend,
In den vreemde vinden zou;
Zwoer, zij zagen hem niet weer,
Of 't moest zijn met zijnen Heer.

Eenzaam peinsde dan de zanger
Hoe hij Richard vinden mocht,
Ach! het duurde zooveel langer
Dan hij eerst wel had gedocht;
Trouw aan 't eens gegeven woord,
Trok hij niettemin toch voort.

Dikmaals bracht hij gansche nachten
Buiten in de koude door;
Reeds begaven hem de krachten,
Maar van Richard — nog geen spoor;
Doch den duren eed gestand
Bleef hij in het verre land.

Dicht door struikgewas omgeven,
Naar den schijn niet meer bewoond,
Staat een slot dat zich maar even
Aan het zoekend oog vertoont.
Slechts een toren steekt den top
Door het dichte loover op.

D'avondzonne kleurt in 't dalen
Alles met een zachten gloed,
En haar ondergaande stralen
Overstelpen zijn gemoed.
Ook de zon der hope daalt,
Nu zijn laatste poging faalt.

En hij denkt aan blijder dagen,
Aan het verre, verre strand;
Denkt aan 't land van vriend en magen,
Aan het lieve vaderland:
Aan den tijd toen hij, weleer,
Zong voor Richard Zijnen Heer.

Voor het oog zijns geestes waren
Beelden uit het ver verschiep;
En hij grijpt weer in de snaren,
Zingt een haast vergeten lied;
't Lied dat Richard eens als kind
Zoo hartstocht'lijk had bemind.

BEIDEN.

Hij zong en heel 'zijn ziele scheen
Zich in dat zingen te uiten;
De nachtuil kwam naar buiten,
En fladderde om den toren heen.

Nog is het lied niet gansch voltooid,
Daar legt hij 't speeltuig neder;
Die beelden kwamen weder,
En hebben hem ontroerd, — verstrooid.

Op eens ontwaakt hij, — want voorwaar,
Uit gindsche smalle ramen
Hoog in den toren kwamen
Zijn klanken weder, — vol en klaar.

Mijn God, dat is toch de echo niet;
Bedriegen hem zijn ooren,
Of zou hij 't waarlijk hooren?
— Een andre stem voltooit zijn lied.

Geen twijfel meer, — 't is Richards stem;
O neen, hij kan niet dwalen;
Hier kan hij niet in falen:
Dat zingen kwam van hem.

Hoe gaarne had hij 't dra gewaagd,
Den meester te bevrijden
Van 't bang en bitter lijden,
Dat hij zooveel te lang reeds draagt.

Maar goed beleid verwint den lust,
Die slechts den vriend kon schaden,
Het reddingsplan verraden;
Zijn *trouw* is zich haar taak bewust.

Hij drukt de hand op 't kloppend hart,
Als om den kreet te smoren,
Die 't Richard zou doen hooren:
„Ik breng u 't eind van al uw smart.”

Nog eenmaal ziet hij zuchtend naar
Die somb're kerkermuren;
Blijft nog een wijle turen;
En gaat met kloek besluit van daar.

Hij vangt de reis weer aan met moed;
En wil niet eenmaal wachten
Op wederkeer van krachten;
De liefde maant — en dringt tot spoed.

En eer het jaar verstreken is,
Ontsluiten vrienden-handen
Door goud de wreede banden
Dier sombere gevangenis. —

DE BLINDE BARTIMĒUS.

Omringd door eindeloozen nacht,
Zit Bartimĕus neer en wacht;
Hij hoort de fluistering der schaar:
„De man van Nazareth is daar;”
En klaagt het uit, in bitter wee:
Ἰησοῦ ἐλεγόν με!

De menigt' dringt, komt saamgeschaard;
„Zwijg Bartimĕus, blijf bedaard!”
Maar boven 't woelige geluid
Klinkt nog des beeld'laars klaagtoon uit;
Godlof! een stemme deelt hem mee:
θάρασει, ἔγεραι, φωνεῖ, σε!

Dan spreekt de Heer met medelij:
„Wat wilt gij, arme man, van mij?”
„O geef,” is 't antwoord, „geef mij licht,
„Hergeef den blinde zijn gezicht!”

troostvol klinkt het: "Υπαγε
Ἡ πίστις σου σέσωξέ σε!

Gij, die met oogen toch niet ziet,
Vergeet in 't donkere verdriet,
Dit machtig drietal stemmen niet:
Ἰησοῦ ἐλέησον με!
Θάρσει ἔγειραι ὕπαγε!
Ἡ πίστις σου σέσωξέ σε!

(Naar Longfellow.)

A FRIENDS WISH ON A MOTHERS BIRTHDAY.

(ANNO 1886.)

Sounding as the sweetest music,
Music to a mothers ear,
Came the strain of singing children
At the opening of the year.

And when all those voices melted,
Sweetly melted into *one*,
Pouring forth in song their wishes,
More than art could do — was done.

All thy motherheart vibrating
Gave an echo to that strain,
Sending each his prayer of blessing,
(Though in silence) back again.

And I guess that thou wert praying,
Not in clearly uttered words,
But in silence; — for thy children
Praying to the Lord af Lords.

Begging Him to bless *them* ever,
As themselves were wishing *thee*.
Saying: „Father, what Thou doëst
„Unto them is done to *me*.

„Give them, as they *now* are doing,
„Likewise ever to agree;
„Now on earth and once in heaven,
„Singing praises, Lord, to Thee!

„Twelve Thou gavest me, o Father,
„Three of them no longer roam;
„And while these must struggle onward
„They have reached their better home.

Bring the nine remaining, Father,
„Some day where the the others are;
„But, — as parting is so painful,
„Keep the day of parting far!”

.
.
And now my wish on thy behalf:
It is that God may hear
Thy prayer for them, their prayer for thee
For every coming year.

SO THE SAME.

(ANNO 1887.)

„**P**raise my soul, the Lord, yea praise Him,
„For His mercies manifold, —
„For so many blessings mentioned,
„And so many more untold!”

Surely, 't was *thy* Psalm this morning,
Blessed mother, happy wife;
At the closure and the dawning
Of a period in life.

Whilst around thee, God from others
Claimed the gifts, which once He gave;
And so many, many mothers
Bore their darlings to the grave;

Whilst so many hearths, once ringing
With the childrens' merry laugh,
Now are silenced by the Swinging
Of the awful reapers scythe.

Thanks to God! — His angel — servant
— Though oft' dreaded — passed thy door;
And thy praises rose as fervent
As thy prayers had done before.

Has not every day been proving
How the Father can provide;
Showing Him in sorrow soothing,
And in darkness sure to guide?

May the path then yet be stony,
Guided by His faithful hand,
(All the past bears testimony
As the footprints left in sand,)

Covered by His shield for ever,
Leaning on His mighty arm,
Naught thee from His love can sever;
Naught thee nor thy threshold harm.

Surely God, Whose love ordained thee
Every fate and gift in life,
Who in trials e'er sustained thee,
Will be near in every strife.

.

May the years of life before thee
Prove more bless'd e'en than those passed;
And the love, which ever bore thee,
Bear the onward to the last!

EEN PELGRIMSLIED.

Nog enkle jaren maar,
En enk'le jaargetij'en
En ook wij sluim'ren nevens hen,
Die reeds ter ruste zijn.

Houd voor dien *grooten* dag
Mijn ziele Heer, bereid;
En wasch haar in uw dierbaar bloed
Van ongerechtigheid.

Nog enk'le malen daalt
De zon in 't westen neer,
Dan zijn we in 't oord van eeuwig licht;
Dáár daalt de zon niet meer.

Houd voor dien *schoonen* dag
Mijn ziele Heer, bereid;
En wasch haar in uw dierbaar bloed
Van ongerechtigheid.

Een korte worsteling;
Een traan of wat geweend;
Een enkel uur van scheiden nog,
En dan voor goed vereënd.

Houd voor dien *zaal'gen* dag
Mijn ziele Heer, bereid;
En wasch haar in uw dierbaar bloed
Van ongerechtigheid.

Een enk'le Sabbath nog,
Tot troost op onze paan;
Dan breekt de dag van eeuw'ge rust,
De ware sabbath aan.

Houd voor dien *Sabbath-dag*
Mijn ziele Heer, bereid;
En wasch haar in uw dierbaar bloed
Van ongerechtigheid.

Een korte wijle nog,
Dan hooren wij Zijn stem;
Dan heerscht Hij in Zijn Koninkrijk
En wij — ja wij met Hem.

Houd voor dien *blijden* dag
Mijn ziele Heer, bereid;
En wasch haar in uw dierbaar bloed
Van ongerechtigheid.

(Naar H. Bonar.)

OCHTEND- OF AVONDSCHMERING?

ij leven hier, — dat is gewis,
Niet in den middagglans,
Maar ook niet in de duisternis;
Neen, scheem'ring is het thans!

Het is zoo, mijn broeder, — maar hebt gij bedacht:
Wat dit voor een schemering is?
Wat gaat zij vooraf? — Wordt het morgen of nacht?
Van tweeën volgt één toch gewis!

MET DEN STROOM MEDE.

Zachtkens, zachtkens voortgewiegeld
Op de golfkens der *Jordaan* ;
Vroolijk, vriend'lijk in het zonlicht
Lachen hem heur boorden aan.

Maar hij vraagt niet waar het heengaat ;
Zachtkens voert de stroom hem mee ,
Voert hem tusschen lachende oevers ,
Zachtkens naar de *Doode Zee*.

LUIST'REND IN HET DUISTER, SPREKEND
IN HET LICHT.

Hetgeen ik u zeg in de duisternis,
zegt dat in het licht.

MATTH. 10 : 27.

In het duister sprak de Heiland,
In de stilte van den nacht,
Sprak zoo teeder van den Vader,
Van Zijn liefde, trouw en macht.
Ruischend door de sombre stilte
Kwam die stemme zoo bemind,
Bracht een boodschap van den Vader
Aan Zijn neêrgebogen kind.
Wat Hij U in 't duister zeide,
Wat gij zaagt in nachtgezicht,
O, verrijs en zeg het luide,
Zeg het and'ren in het licht.

In het duister sprak de Heiland,
In de stilte van uw smart,
Toond' u meelij, diep en teeder,
Schonk verlichting aan het hart.

't Woord van troost en vrede sprak Hij
Toen de nacht van droefheid viel,
Goot den balsem der genezing
In uw diep gewonde ziel.
Wat Hij in het donker fluistert,
Deel dat, als getuigenis
Door uw woord en leven mede,
Als het weder morgen is.

Ja Hij spreekt nog in het duister,
Schoon uw oog Hem nimmer ziet;
Spreekt van meer dan eng'len luister,
Hemelvreugde na verdriet;
Van de woningen des Vaders,
Waar, na langen, bangen strijd,
Rust en zaligheid u wachten,
En gij eeuwig met Hem zijt.
Wat gij in dit nacht'lijk duister
Hem slechts zachtkens fluistren hoort,
Zult gij luide straks verkonden,
Als de nieuwe morgen gloort.

Naar het Engelsch van F. R. Havergal.)

AAN EENE WEDUWE OP DEN EERSTEN VERJAAR
DAG NA HET OVERLIJDEN VAN HAREN
ECHTGENOOT.

XXX at Hij *nu* doet weten wij niet,
Maar wij zullen 't eens verstaan.
Ook u gaf dit troostwoord sterkte:
't Werd uit liefde alleen gedaan.
Toen het in en om u stormde,
En de nacht zoo donker scheen, —
Toen geen vriend u hulp kon bieden,
En gij zooveel leed, alléén, —
Toen klonk boven wind en stormen
't Angstverdrijvend, troostvol woord:
„Vrees, ach vrees niet, want ik ben het;
„'k Heb uw zuchten wel gehoord.”

.
Ja vriendin, gij kent dat harte,
Waar gij zwijgend tegen rust,
't Eenig hart van *al* uw smarte
Gansch en *altijd* wèl bewust.
Neen gij treurt niet als degene,
Die geen hope kent, niet waar?
Want gij weet, wat ook ontvalle,
Jezus blijft onwankelbaar.

Neen geen noodlot, eeuw'ge liefde
Baant den weg, dien gij moet gaan;
Van d'olijfberg naar den hemel
Ligt die ongeziene baan.

Daarom voortwaarts, moedig opwaarts!
Nog een korten tijd het kruis;
Telken jare een mijlpaal verder,
Spoedig zijn wij *allen* t'huis!

WEIFEL NIET.

O, blijf op weg niet staren
Op al dien ijden schijn;
Dat toeven, talmen, dralen
Kon u ten valstrik zijn.
Wat gaat het ons toch aan? —
Maar flink vooruit geschreden;
Weg met die dartelheden!
Het is bijkans gedaan.

[Naar G. Terstegen.]

WORDT NIET VERSAAGD.

Houd u aan den trouwen Heiland
Altijd onafscheid'lijk vast;
Laat, o laat uw God maar zorgen;
Hij weet wat zijn kind'ren past;
Hij meent het goed.
Vrees niet voor des vijands lagen;
Op Gods wenk wordt hij verslagen;
Heb goeden moed.

[Naar het *Hoogd.*]

MARANATHA! JEZUS KOMT!

Hens daalde Gods held uit de hemelen neer,
Van wien de profeet had gezongen;
Hij kwam en verlost den zondigen mensch,
Het hart van ontferming doordrongen.
In armoede lag Hij, van alles ontbloot,
Als hulpeloos kind in der jonkvrouwe schoot.

Straks komt Hij, door engelenscharen omstuwd,
Als koning in heerlijkheid weder;
Dan brengt Hij een eeuwigen Sabbath op aard,
En werpt Hij den Satanas neder.
Dan voert Hij ten hemel getrouw aan Zijn woord,
En elk, die op aard naar Zijn stem heeft gehoord.

Dan zit Hij in majesteit op Zijnen troon,
En oefent gericht over allen;
De hemel en de aarde, de zeeën vergaan,
Te zaâm door Zijn schelden vervallen.

Dan staan voor Hem leven en dood in 't gericht,
En duisternis wijkt voor het Eeuwige licht.

Gij kuddeke, waak en blijf immer bereid;
Blijf strijden, verbeiden, gelooven!
Laat flikk'ren het zwaard van Gods geest in den strijd;
Laat niemand de kroon u ontrooven!
En komt straks de Held, door Zijn Heil'gen omschaard,
Dan stijgt met uw lofzang gij zelve van de aard.

(Naar het Hoogduitsch.)

JESAIA 12 : 1.

Eenmaal, na een nacht van zorgen,
Zinkt gij in aanbidding neer;
En in plaats van 't droevig *waarom*,
Juicht gij dan: „Ik dank u Heer!

Ja, ik dank u dat de roede
Nimmer door u werd gespaard,
Nu ik zie hoe 't *aardsche lijden*
Mij een *hemel* heeft bewaard.

AAN OP HAREN 20^{en} VERJAARDAG.

De morgen van uw leven
Is thans voorbijgegaan;
Die morgen was niet vroolijk,
Maar brak met wolken aan.
Ja, dikwerf waart gij droevig,
En voeldet u *alleen*;
Doch juist dat lijden dreef u
Straks naar DEN TROOSTER heen.
Nog pakte zich de hemel
Soms dreigende te zaâm;
Maar langs de wolken ruischte
Een liefelijke naam.
Die naam die u zoo dikwerf
Vertroosting heeft gebracht,
Beziele en sterke u verder
In al wat u nog wacht!

NOODIGING.

O, wat treffend blijde maar
Brengt ons het woord van God,
Voor elk van ons berekend naar
Zijn eigenaardig lot.
De ziel, die reeds van dorst vergaat
Vindt hier de springfontein,
Waaruit de levensstroom ontstaat,
Die stroom zoo vol en rein.
Kom dan met al uw zorg en smart;
Kom dan met iedren nood;
En leg u neêr aan 't eenig hart,
Dat liefheeft tot den dood.
Millioenen vonden hier den vrêe,
Dien 't zondig hart ontbeert;
Ook u deelt Hij het leven mee,
Zoo gij het maar begeert. —

(Naar het Eng.)

DE WIEROOK DES GEBEDS.

Ik trad laatst in een bedehuis;
Een zachte wierookgeur
Woei mij van alle zijden toe,
Bij 't oop'nen van de deur.

En schoon in 't huis des Heeren thans
Zoo koor als priester *zweeg*,
Toch *sprak* nog alles van 't gebed
Dat daar ten hemel steeg.

O, gaf elk, die ons huis betrad
Dit schoon getuigenis:
„*Waarheen ik zie, uit alles blijkt*
„*Dat hier gebeden is.*”

DE KONING LEVE IN EEUWIGHEID!

(19 FEBRUARI 1887.)

M*ee Koning leev'; hij leve lang!*

Was immer onze bede;
Der lippen taal, — des harten drang,
De grondtoon van ons volksgezag,
De spraak van hart en rede.

God heeft genadig ons verhoord,
Naar 's harten wensch gegeven;
En nogmaals wordt van oord tot oord
Dezelfde jubeltoon gehoord:

Lang moog' de Koning leven!

Toch rijze niet alléén de beë,
Dat God hem moge sparen;
Maar vragen wij: „Heer, geef hem vree;
„Ach, deel hem uit uw volheid mee,
„Bij 't klimmen zijner jaren!”

De Koning leev' in eeuwigheid!

Zij wederom de bede;
Zijn kroon word' nimmer neergeleid,
Slechts omgeruild, — hij toebereid
Voor 't rijk waar schooner kroon hem beidt
Het koningrijk van vrede!

B E D E.

(VOOR ONZEN TIJD.)

O Jezus , Gij mijn vreugde,
Kom, ja kom haastig Heer!
Te lang bewolkte zonne ,
Ach, keer toch eind'lijk weer!
Maak Heiland, nu een einde
Aan al dien bitt'ren strijd;
Ach Heere, wij verlangen
Zoo vurig naar dien tijd.

(Naar het Hoogd.)
vrij opgevat.

AAN DEN DICHTER P. A. H. VAN ROSSEM.

(IN ANTWOORD OP DE VERSREGELLEN VOORKOMENDE
OP HET TITELBLAD ZIJNER HARP-ACLOORDEN.)

Niet slechts een enkel harp-akkoord ;
Ik heb naar 'k meen wat meer gehoord ,
Bij 't trillen uwer snaren ;
Want *vriendschap* zaâm met *sympathie*
Herkende straks een melodie
Uit lang vervlogen jaren.

Nu droef, dan blijde klonk die toon ,
Doch nimmer schrill, steeds zacht en schoon ,
Uit reine borst geboren ;
Toch scheen mij dat des levens strijd
Uw harp-akkoorden had gewijd ;
Ik meende dat te hooren.

IETS BLIJFT STEEDS ONGEDAAN.

Xerk zooveel gij wilt en kunt,
Iets blijft steeds ongedaan;
En *wat* gij ook voltooiën moogt,
Iets blijft toch altijd staan.

Naast uw sponde en op uw trap,
Op uw drempel, aan uw wand,
Nu eens dreigend, dan weer smeekend,
Houdt het als een beed'laar stand.

Het wacht, en wil niet henen gaan
Het wijkt geen tred op zij;
En aan de zorg van gist'ren voegt
Weer nieuwe zorg zich bij.

Doch eenmaal wordt de last te zwaar
Voor uw geringe kracht;
Als in benauwde droomen drukt
Het u dan dag en nacht.

Of meent gij [wat voor eeuwen vast
En zeker werd geloofd]
Dat heel de waereld wordt getorscht
Door menig *teeder* dwergenhoofd?

SIMSON'S WAPEN.

Met een ezels-kakebeen
Werden lang geleden,
Door Manoah's zoon *alléén*
Duizenden bestreden.

Sedert tracht er menigeen
't Middel aan te wenden;
En zijn vijand in 't gemeen,
Met een *ezelskakebeen*
Op de vlucht te zenden.

STILLE LIEFDE.

Die liefde wil,
Hij hebbe zelf lief,
En zwijge stil;
Want op liefde's gebied
Daar spreke men niet;
Of het brengt het hart:
Smart
En verdriet.

[*Naar Longfellow.*]

LOUTER WOORDEN.

Houd je voeten op den grond!
Stijg niet naar de wolken!
Zangers die de hemel zond,
Zijn ook 's hemels tolken.

Daarom zing *voor ons*, maar doe 't
Niet met *vele* akkoorden;
Ook een enkel woord van gloed
Schenkt aan die het hoorden

Meer soms dan een overvloed,
Dan een stroom van woorden;
Die wel eens bekoorden;

Maar het hart dat lijden moet,
Wordt de lijdenskelk niet zoet
Door uw *zoete woorden*.

PROGNOSTICON.

Voorzeker, door geen zondvloed gaat
Deze aarde weer verloren;
Haar dreigt thans ander groot gevaar,
Dat ze in papier zal smoren.

(Vrij naar Bürger.)

TROOST.

Als u de lastertong ooit steekt ,
Wil met geduld verdragen ;
Het zijn de slechtste vruchten niet
Waaraan de wespen knagen.

(Naar Bürger.)

M O R A A L.

Neeemt witte muisjes u in acht.
Wordt niet verbluft door 's werelds pracht!
Ach, wil toch liever barvoets loopen,
Dan bij de kat pantoffels koopen.

(Naar Heine).

MIJN STANDPUNT.

Ei goede vrienden, gij begeert
Mijn standpunt dan te weten!
Wel, — 'k ben *te goed gereformeerd*,
Om 't nu te willen heeten.

DES KONINGS BRUID.

Haar armen op de borst gekruist ,
Geen schoeisel aan den voet ,
Wat is zij schoon , — de beed'lares ,
Die naar den vorst zich spoedt.
In 't purper kleed , de kroon op 't hoofd ,
Verlaat hij , zonder stoet ,
Zijn rijk en schitterend paleis ,
En gaat haar te gemoet .

.
Het lieflijkst schijnt de volle maan ,
Als ze in de wolken zweeft ;
Zoo is ook zij te schooner nu
Haar 't lompen kleed omgeeft .
Men roemt der lokken weeld'rig zwart ,
Waarin 't ivoor zich baadt ;
En 't gansche hof vergeet weldra
Dat bedelaars gewaad .
Zóó schoon gelaat , zóó sprekend oog
Was nooit in 't land gezien ;
De Koning zweert , met duren eed :
Zij wordt mijn Koningin !

(Naar Tennyson.)

EEN STAALTJE VAN HUISSELIJKE TWIST.

„**S**til Johanna, spreek niet tegen,
„Want de koffie *was* te slap;
„Zoo ge erkent, vergeef ik gaarne;
„Kom Johanna, doe die stap.

„Mij vergeven; — zeg, wat denkt ge?
„Dat ik nog een meiske ben,
„— En wat slap of sterk moet heeten
„Niet meer uit elkander ken?

„O wel neen, ge zijt geen meiske,
„Maar een gansch volwassen vrouw,
„*Oud genoeg* om zooveel dwaasheid
„Te verzaken, naar 'k vertrouw.

„O, ik haat u, zoo 'k niet jong ben,
„Wel, dan zijt gij ouder nog;
„'k Laat me zóó niet ringelooren,
„Die dat denkt vergist zich toch.

„Wel Johanna, is dat doorslaan;
„Misschien heb ik het wel mis;
„Maar 't verstand kan toch niet anders
„Zeggen dan zijn meening is.

„Uw verstand? — Gij had het nimmer.
„Ach, had ik maar nooit geleefd,
„Beter waar 't dan saam te wonen
„Met een, die om mij niet geeft.

„Wel Johanna, 'k wil niet kibb'len,
„Want, wat baat ons al die strijd?
„Maar 'k was dwaas om ooit te trouwen,
„Daarvan heb ik bitter spijt.

„Dwaas? — 't Is goed dat gij het inziet.
„Ach, kon mij de wet dit juk
„Maar ontnemen, 'k bleef niet langer
„Zuchten onder dezen druk.

„Stil Johanna, zoo gij niet wilt
„Dat de meid er iets van merk';
„Staak die dwaasheid, en beken toch,
„*Want de koffie was niet sterk.*”

„Zal dat sarren en dat plagen
„Nooit of nimmer zijn gedaan?
„O ik haat u, ik veracht u,
„Laat ons van elkander gaan!”

.

Lang nog duurt die strijd, — maar eindlijk
Is de vrouw ten einde raad;
Neemt dan 't laatste en sterkste wapen,
Hare tranen maar te baat.

't Ging zooals zij had berekend;
Lieflijk in haar smart was zij,
Meer dan lieflijk, zelfs bekoorlijk;
En een teeder hart had hij.

Knielend zocht hij haar te troosten;
„Kind, ik heb verkeerd gedaan;
„'k Spreek u nooit meer tegen, . . . maar o,
„Maak mijn koffie sterk voortaan!”

(Naar C. Mackay.)

DE SCHOONHEID DER NATUUR.

Stof tot juichen en aanbidden
Van des Scheppers heerlijkheid,
Heeft Zijn hand door heel de schepping
Rijkelijk ten toon gespreid.

En toch zien wij slechts Zijn voetbank
In die lieflijke natuur,
Is zij maar het rijk bedeelde,
Wonderschoone kreatuur.

Ziet omhoog hoe maan en zonne,
Hoe geheel het sterren-tal
Rustig de aangewezen banen
Volgen boven 't aardsche dal.

En toch zijn zij niet dan 't maaksel
Van des grooten Scheppers hand,
Van den rijken glans en luister
Om Zijn troon het onderpand.

Als Zijn voetbank en Zijn troon nu,
Reeds zoo vol van luister zijn,
O, wat moet er aan Zijn harte
Dan een glans en vreugde zijn.

(Naar Spitta.)

WIEGELIED VÓÓR KERSTMIS.

Hebt ge u zóó moede te slapen geleid,
Kleertjes en schoentjes om 't bedje gespreid?
Slaap dan mijn kind, het is stil om u heen,
Rusteloos rept zich het muisjen alléén.

Engelen waken, zoo lieflijk als gij;
Zweven om 't bedjen of staan u ter zij;
Wuiven u zacht met de wieken in slaap;
„Ach, waar ook ik nog eens weder zoo'n knaap”!

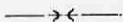
Hoort ge in uw slaap reeds hun engelenzang?
Viel u het wachten bij dag ook zoo lang?
Gaven bereidt men reeds, heerlijk en schoon,
Kleinen, die braaf zijn tot blijdschap en loon.

Ziet gij wellicht in uw droomen de ster?
Kleine, die avond is nu niet meer ver.
Wacht maar, dan flikkert vol lichtjes de boom;
Heerlijk vervult zich uw zalige droom.

Kent gij, mijn kindje, het liefelijkst kind?
't Had niet zoo'n bedjen als gij immer vindt;
't Lag in een kribbe, — heel anders dan gij;
Maakte toch englen en menschen zoo blij.

d'Englen verhieven hun jubelgeschal;
Herders van 't veld zochten ijlings den stal;
Moeders geleidden hun kleinen tot Hem;
Luister ook gij dan mijn kind, naar Zijn stem!

(Naar K. Gerok.)

W A A R O M?

O, waarom kiest gij toch den dood,
Waar Hij het *leven* biedt?
Hij gaf het Zijn' voor u, — voor mij;
Het woord is waar, de gift is vrij;
Ach, waarom komt gij niet?

O, waarom komt gij niet tot Hem
Om *vrede* door Zijn bloed?
Hij gaf het toch voor u, — voor mij;
Het woord is waar, de gift is vrij;
Versmaadt gij 't hoogste goed?

O, waarom komt gij niet om *rust*,
Vermoeide, tot Zijn kruis?
Niets gaf ooit ware rust, maar Hij,
Hij schenkt ze thans aan u en mij,
Die van het Vaderhuis.

O, waarom komt gij niet om *vreugd*,
In ruil voor zooveel smart;
Zijn eigen *vreugd*' drong Hij ter zij,
Om ze ons te geven, u en mij;
Ach, werp u aan Zijn hart!

O, waarom komt gij niet tot Hem
Om *liefde* zonder maat;
Die *liefde* grenzeloos en vrij,
Zij is er thans voor u, — voor mij;
Ach, waarom haar versmaad.

O, waarom gaat gij niet tot Hem
Om *al* wat u ontbeert;
Hij komt er mee tot u en mij;
Het woord is waar, de gift is vrij;
Ach, waarom Hem geweerd?

(Naar *Havergal*.)

HET WOORD VAN GOD.

De bijbel zegt gij, — en met klem —
Is 't *woord van God den Heere*,
Geeft daarom ook gewis van Hem
Een onvervalschte leere.

Doch, broeder, geeft de Schrift alléén
Een leerbetoog te lezen,
Dan is 't een woord niet *van* (naar 'k meen)
Maar *over* 't Opperwezen.

En toch, zij is Zijn levend woord
Ja, die het heeft vernomen,
Heeft Zijne stemme zelv' gehoord,
Hem zelv' daarin zien komen.

Doch daarom is juist wat zij geeft
Voorwaar, geen *doode* leere;
Zij is de stem van Een, *die leeft*,
Het woord van God den Heere.

HEPHATA!

(VOOR EEN DOOFSTOMMEN-INSTITUUT)

Gef, die met goddelijk erbarmen
Hier op deze aarde nederkwaamt,
En alle kranken, droeven, armen
Zoo liefd'rijk in uw hoede naamt;
Den stomme woudt ter zijde voeren,
Om met een machtig: „Hephata!”
Zijn oor en lippen aan te roeren,
De band der sprake weer te ontsnoeren,
Tot eer uws naams, Hallelujah;

Ach, dat men thans uw almacht Heere,
Ook onder dezen ondervond!
Heropen, uwen naam ter eere,
Ook dezen Heiland, oor en mond;
Ja, zegen 't onvermoeide streven
Der liefde, die de kleinen leert.

.
Ook door hun lof reeds in dit leven
Uw grooten naam alle eer te geven,
Is wat die liefde, o God, begeert.

(Naar K. Gerok.)

S L O T.

XXX at ik ook zong, of hoe, — ik weet
Het was ten slotte als een wicht,
In 't donker schreiend *om het licht*,
En met geen sprake dan — een kreet.

(*Naar Tennyson.*)

ERRATUM.

Bldz.	16	regel	6	v. b.	<i>staat:</i>	aanschouwen,	<i>lees:</i>	aanschouwden	
"	22	"	7	v. b.	"	vreede,	"	vreemde.	4.
"	23	"	5	v. b.	"	licht,	"	ligt.	
"	40	"	6	v. b.	"	klove onzer,	"	kloof van onze.	
"	41	"	12	v. o.	"	het dat gij,	"	Dan is het dat gij,	
"	52	"	1	v. o.	"	knouest,	"	knowest.	
"	62	"	1	v. o.	"	bestrijden,	"	vermijden	
"	77	"	1	v. o.	"	naar Hagerval,	"	naar Havergal	
"	101	"	1	v. b.	"	troostvol,	"	En troostvol.	
"	104	"	1	v. b.	"	so the same,	"	To the same.	
"	142	"	8	v. b.	"	grenzeloos,	"	grenzenloos.	

